

MOTTO: " VISUL DE FRUMOS e ca LUMINA SOARELUI : strălucește cu puterile sale și-și împrăștie razele fără să știe ce va răsări din atingerea ei. (...) Uneori, pare o cometă lansată spre infinit. (...) Se poate ca această FORTĂ să fie utilă, se prea poate ca ea să pară inutilă sau periculoasă în ordinea lucrurilor practice; dar sigur este puterea, mișcarea și focul; ea este străluminarea ieșită din cer și, prin aceasta, este sacră, iar binefacerile ei sunt de ordin supranatural. "

" Unde ne sunt visătorii?!"

(Petre Țuțea)

Există o putere care leagă sufletele, pe care nimic nu o poate slăbi și nimeni nu o poate înfrațege: este puterea pe care ne-o dau convingerile și încrederea că "idealul "de astăzi va trebui să fie realitatea de mâine.

Sunt, firește, convingeri felurite. La fel și "idealuri".

Ce bine ar fi dacă ele ar însemna o călătorie spre lumină, de purificare sărbătoarească pentru înțelegerea mai înaltă a vieții! Doar astfel ființa noastră poate trece dincolo de ce-o oprește în alte împrejurări, învinge țărmuriri și se pune în comunicare cu ceea ce, altfel, i-ar rămâne pe veci necunoscut. Ce părea mai înainte fară viață, inert, se arată acum însuflare, transmițând ecouri și chemându-ne să ne apropiem de lumea ce se revelează. Numai în atare fel se poate accede spre acea voluptate rară a fraternizării dintre sufletul omului și "denecuprinsul " ce vine să-i vorbească din depărtări, din nemărginit.

Punându-ne, acum, întrebarea dacă ne putem închipui vreun spirit de Tânăr (adolescent, licean) care să nu tindă spre asemenea avântări ce deschid gândurilor perspective maiestuoase, răspunsul firesc ar fi cel negativ ; aceasta, deoarece "idealul" și proiectarea lui ne smulg și din alte opreliști între care obișnuim să ne închidem. Ne mulțumim, adeseori, să trăim din ce ne oferă prezentul, să reducem totul la impresii de moment și realizări vremelnice, care ni se par suficiente să umple zilele noastre. Dar, e destul atât? Pentru a trăi mai intens și a simți mai mult, conștientizând, totodată, destul dinlăuntrul, din jurul și împrejurul nostru, nu se cere, oare, să ne ducem cu mintea și inima dincolo de clipa în care ne găsim, să prindem câteva tremurări de lumină din zările îndepărtate, să căutăm să ne apropiem de misteriosul mâine? Și unde și când mai bine ca în "ideal" se poate trece peste ce caută să ne ascundă timpul? Anticipările viitorului, exodurile spre el, iată, deci, că sunt esențiale. Prin reculegerile la care ne cheamă, prin îndemnurile pe care ni le dă să ne scoborăm în adâncurile sufletului, el își aduce obolul la întărirea individualității și firii noastre.

E un neprețuit și de dorit "dar"- acela să știi să rămâi mai mult timp cu gândurile tale, să le cercetezi mereu pentru a vedea ce volute ascund și cum, din armonizarea lor, se va reliefa personalitatea ta. Vedem în jurul nostru atâtia care se agită pentru nimicuri, aleargă mânați de ambiții mercantile și pasagere și, totuși, se poate spune că ei aduc existenței lor și altora mai mult folos decât aceia care adaugă zi cu zi la tezaurul lor sufletesc și-l trec mai departe???

Dacă s-ar găsi mai mulți care să gândească aidoma cultivatorilor de frumos, câte goluri nu s-ar umple în istoria civilizației și ce departe ar fi lumea de ce este astăzi!

Așadar, visul de frumos e ca nebuloasele ce se prefac în stele. Din el răsar lumini în drumurile noastre, el ne dă putere lăuntrică, strălucire faptelor, iar fără el, viața ar fi lipsită de cea mai scumpă podoabă.

Prin urmare, să nu-i nesocotim pe cei care se îndreapta spre "vis" și ne cheamă să-i urmăm, fiindcă , în felul acesta , ajungem să cunoaștem mai profund poezia vieții și taina de a ne păstra sufletul Tânăr!

Pag.3.....	§Motto-Prefață-Cuprins§
Pag.4.....	§Pașaport pentru bunul simț§
Pag.5.....	§Viața bate filmul§
Pag.6.....	§O zi de uitat§
Pag.7.....	§Viața de licean§
Pag.8.....	§(Dia)critică§
Pag.9.....	§Romgleza§
Pag.10-11.....	Încercari lirice
Pag.12.....	§Iubirea§ - §Gânduri despre viață§
Pag.13.....	§Impresii§
Pag.14.....	§Asupra suferinței§
Pag.15.....	§Asceza Creștină§
Pag.16.....	§Autoexigența§ - §Imagini neînțelese§ - §Povestea lor§
Pag.17.....	§Sport§
Pag.18-19.....	§Moda de ieri și de azi§
Pag.20.....	§Interviu cu Bobocii - 2010§
Pag.21.....	§Să informatică poate fi amuzantă§ - §Câte ceva despre astronomie§
Pag.22.....	§Glume§ - §Caseta redactiei§

Pașaport pentru bunul simț

Am vrut să încep articolul acesta spunând ca "pe vremea mea", dar stau și privesc în urmă și îmi dau seama că nu sunt decât 8 ani de când am terminat liceul. Atât de mult să se fi schimbat lumea? Am rămas oare în urmă? Azi simt nevoia să fiu puțin critic cu noi. Cu mine însuși. Ne lipsește determinarea. Ne lipsește finalitatea. Ne lipsesc proiectele duse până la capăt. Ne lipsesc multe. Dar ce ne lipsește tot mai des e bunul simț. Nu de multe ori am susținut importanța "celor 7 ani de acasă". Încă o mai susțin. Sistemul educațional e la pământ. Nu putem să dăm vina pe el la infinit. Nu putem să nu ne asumăm și noi partea de vină. Părintele preferă să își trimită copilul să se uite la televizor sau să stea pe calculator decât să comunice cu el, în loc să îi ofere educație. Cel puțin asta cred eu că ar fi ordinea firească a lucrurilor. Bunicii mei mi-au oferit o educație buna. Puternică. Și după aia am început școala. M-au învățat că lucrurile simple sunt bune. M-au învățat să fiu eu însuși. M-au învățat să respect oamenii pentru ca ei să mă respecte pe mine. Nu mai vezi aşa ceva zilele astăzi. Dur? Nu. Cinic? Poate puțin. Realist? Cu siguranță.

Constat cu stufoare și stufoarea constată cu mine că nu ne mai plac lucrurile simple. Nu ne mai place o camașă neagră. Nu ne mai plac niște blugi clasici. Vrem să epatăm. Să ieşim în evidență. Și nu prea facem asta prin ceea ce facem. Ci cum ne imbracăm. Cât suntem de dezbrăcați. Cât de multă piele se vede. Cât de multe chestii chimice avem pe fese, buze sau sânii. Nu mai apreciem simplitatea. Nu mai apreciem aproape nimic. Am făcut la facultate un curs de etică și morală. Am învățat căte ceva pe acolo. Am mai învățat și în viața de zi cu zi căte ceva. Dar mă uit în jur și văd că nu prea se mai poartă "respectul". Nu prea se mai poartă nimic. Nici în materie de haine nici în materie de comportament. Întotdeauna am refuzat să fac parte din "turmă", la fel cum refuz și acum. Dar nu am refuzat să mă comport decent. Să dau cezarului ce e al cezarului. Nu contează cărei categorii sociale aparținem. Contează că ducem lipsă de noțiunea de respect. Și asta doare.

Ducem lipsă de valori. Ducem lipsă de modele. Nu mă refer la cei de la tv care promovează superficialitatea. Cei care promovează vulgaritatea. Îmi amintesc că era o perioadă când era suficient să fii un om simplu pus pe fapte mari. Nu trebuia să ai nu știu ce mașină, sau nu știu ce poșetă de la vreun mare "feșian dizainăr". Când era suficient să fii tu însuți și să lupți pentru ideile în care crezi. Suntem răi. Suntem inviosi. Suntem răutacioși. Dacă vedem că o persoană alăturată nouă evoluează, începem o campanie de defăimare. Ba că minte. Ba că e rău. Ba că e ticălos. Ba că nu știu cum. Ce spune asta despre noi? Că nu mai avem valori. Că nu mai credem în adevăr. Că nu mai credem în sinceritate. Că am ajuns niște pre-făcuți gata să atace la urmatoarea ocazie. Că am ajuns să nu mai fim sinceri cu noi însine.

Mă doare uneori atât de crunt că oricât de mult aş vrea să mai cred în oameni, încet-încet îmi pierd credința în ei. De ce? Pentru că cei apropiati, cei alături de care îți petreci majoritatea timpului nu sunt ceea ce credeai tu despre ei că sunt. Nu sunt nici pe departe oamenii alături de care ai pleca la luptă. Îmi plac oamenii sinceri. Oricât de frustrant ar părea asta. Oricât de neplacut. Nu tedezamăgesc. Sunt conștienți de propriile lor valori. Le respectă. Se respectă pe ei însiși. Noi ne vorbim de rău pe la spate și ne așteptăm să trecem granițele lumii. De acord. Doar că ne-am pierdut pașapoartele. Pașapoartele pentru bunul simț.

Ghiță Petruș
- fost colaborator al revistei NOI -

Viața bate filmul

Un peisaj mirific. Un act, o scenă, un paragraf, un vers și un personaj care și-a uitat rolul. Un cuvânt greșit, o idee neclară, un concept indus în eroare - au distrus o altă etapă dintr-un lung metraj numit film în lumea unui actor, și viața, din prisma unui humanoid comun (comun fiind, vulgar descris, însă cel mai bine exprimat).

Atunci când cortina se ridică, fiecare își redă replica, își mimează gestica și își joacă rolul. Atunci când cortina se lasă spre podea din nou, toți cei care au făcut parte din acte, redevin și ei, la rândul lor, simpli umanoizi. Prin prisma unui om comun, toate sunt cu un sens diferit. La fel, și, totuși, diferit... Cum? În cel mai ciudat fel posibil... În momentul în care cortina a decis să se retragă pentru a face cunoscut un nou personaj, acesta intră în act, fără ca măcar să cunoască graiul omenesc. Mai apoi, acel nemilos podium forțează personajul să evolueze, să se desfașoare, să dea replici, să gesticuleze, să-si simtă scopul fără ca acesta să cunoască măcar un scenariu cu ajutorul căruia și-ar putea să repeta viitorul act. Necunoașterea scenariului face ca personajul să ramană blocat, fără scop, într-un anumit sens, și, poate, chiar judecat greșit sau neînțeles de spectatori, ori chiar de rolurile secundare. Aceasta este nevoie să își depășească eșecul, jucând și performând în continuare, repetându-și, mai apoi, greșeala, ori, poate, reușind să-i identifice leacul.

Momentul cel mai emoționant, deznodământul (în care cortina își închide minuțioasele aripi, învăluind într-un intuneric obscur totul în spatele acesteia, toată scena, podiumul, personajele de pe acestea) nemacontând, indică, astfel, finalul. În mare parte, exact ca într-un film. Doar că din punctul de vedere al oamenilor, viața bate filmul. Nașterea omului indică deschiderea cortinelor. Maturizarea - problemele, momentele de disconfort în luarea unei decizii, toate, pot fi luate pe bucăți și, mai apoi, transformate în acte în lumea filmului. Deznodământul, momentul închiderii cortinei, reprezinta finalul, moartea, la omul comun.

După toți oamenii, la fel ca după multe fapte, am putea face filme. Asemănări ar fi multe, prea cunoscute, deci nu mai insist asupra lor. Cel mai important punct care le diferențiază este realul - pe când într-un film există scenariu, în viață există soartă ori destin. O alta diferență majoră ar fi: Când în viață sunt decizii de luat, destine de împlinit, în filme sunt doar roluri de jucat. Pe când în viață sunt lacrimi scurse care, picătură cu picătură, până la sfârșit, au stins focul infernului și zâmbete care prin măreția lor au atins capătul abisului, în filme sunt doar expresii false. Când în filme totul se termină cu bine, în realitate, totul se stinge odată cu noi...

Nemacontând locul în care ne aflăm, fie pe un podium cu camere de filmat care ne urmăresc, fie pe imensa scenă a realității, voi adresa mereu, aceeași întrebare: Ce vom mai face? În care (indiferent de locație) podium sau scenă, ne-am uitat scopul și modul interpretării rolului?

Maduță Alina

Este "un peisaj mirific"? O vârstă, un loc, câteva cuvinte ale unei persoane gata să-și uite rolul, căutând pricini în greșeli de cuvinte, concepte neînțelese și idei neclare. E de-nțeles a nu-nțelege ca raționalul e stăpân al faptelor și al voinței libere și toate ne sunt spre laudă sau spre ocară. Cum pot ele, oare, să "distruga" o probă a marelui examen-(care nu este altceva decât viața puișorului din ou sau viața pruncului din pântecele mamei)-pe care îl susținem spre dobândirea vieții veșnice? Un examen pentru o viață, aici pe Pamânt, sau pentru un loc în cer, în timp, pentru veșnicie.

E un examen într-un film de scurt sau lung metraj, durata nu are importanță, "personajele" sunt egale și nu "comune" în fața Marelui Examinator, iar subiectele primite sunt usoare, dacă am învățat să ascultăm de Glasul Începutului și Sfărșitului "care face din nebuni, deștepți, iar din deștepți, înțelepți; din mândri, smeriți, iar din smeriți, umili cugetători; din răi, buni, iar din buni, mai buni; din slabii, puternici, iar din puternici, nebiruiți.". (I. Tomacev)

"S-a ridicat cortina" pentru două personaje: o albină și o muscă. Două zburătoare "comune fiind, vulgar descrise", însă cu păreri diferite, fără un "scenariu" dinainte stabilit. "La lăsarea cortinei spre podea", personajele devin simple persoane, urmând o cale comună. Da, e "la fel, și, totuși, diferit", dar nu e ciudat, fiindcă "ciudatul" ieșe din comun.

Gradinarul leagă puișorul Tânăr, de curând sadit, de un par puternic, fără ca puișorul "să simtă" sau "să cunoască" vreun "scop" anume. Este "blockat" și fără scop, poate și judecat și neînțeles, aflat în fața unui "imens eșec" și, totuși, crește, "performând, în continuare". Mai târziu va înțelege sau i se va descoperi, "scopul" acțiunilor grădinărilui.

"Viața bate filmul"-spune omul lumesc. "Viața" este film și "filmul" este viața- spune omul duhovnicesc.

"Filmul" are, într-adevăr, un scenariu greu de uitat. Iar "viața" are un scop, un destin, care apare numai după "lăsarea cortinei". În "film", nu există "lacrimi care pot stinge focul infernului", iar "zâmbetele" nu-și au rostul în "a atinge capătul abisului", deoarece nu se zămisesc și nu se lasă întreținute de ele.

Realitatea constă în "viața" filmului și "filmul" vieții. Iar, dacă ne vom uita "scopul și rolul interpretării rolului", va trebui să așteptăm, acceptând ajutorul unui personaj numit sufleur, în persoana grădinărilui care are pentru fiecare, o ață și un par puternic.

Prof. Cristian Lepuș

O zi de uitat

Iată-mă în tren, sudorile curg de pe mine ca un izvor (acest lucru e mult mai greu de imaginat acum fiind toamna și frig). M-am așezat lângă geam din obișnuință (geamul care nu se poate deschide). E tare plictisitor, cum ar putea să fie în tren? Iau o carte și încep să citesc. E atât de cald încât citesc degeaba. Legătura dintre creier și ochi e foarte slăbită. Din pricina eternei sudori urât mirosoitoare a tuturor persoanelor din tren (ceea ce nu mă exclude pe mine), toate geamurile și ușile sunt deschise. Geamul meu e mai căpos, el nu poate să facă asta. Mă bucur însă că pot să văd prin el. Uitându-mă pe el nu mă bucur... e murdar. Mă ridic cu cartea în mâna, care normal se ridică și ea (oarecum). Nesuportând căldura, merg pe "holul" trenului la care toți oamenii ridică o privire, dar pe cealaltă o lasă cum era înainte, ca și când nu le-ar păsa. Nici nu le pasă. Ușa de la tren e deschisă și mistuie orice buruiană pe care o întâlnește. Mă așez pe treptele verzi, parcă prăfuite cu resturi de natură. Se simte miroslul de iarbă frântă despre care prietena îmi spune: "Vai ce îmi place!". De obicei răspund: "Da, și mie... Vai ce îmi place!!!" mai colorat ca să îi fac ei pe plac. ...Ei bine, nu îmi place. Pe scări, citesc flăfăitul paginilor ce zboară nesuflete chiar de le țin cu o mână. Se pare că devin scut al treptelor și mă umplu de tot ce emană trenul, dar și de rupturi din trupurile buruienilor ce se izbesc de mine fără milă, biciuindu-mă. Eu în schimb mă izbesc de ele fără să vreau.

Când se oprește trenul în stație, oamenii văd un copil ce pare hoinar și nu este, dar nimeni nu știe asta. Cu părul vâjvoi, cu o carte în mâna și cu privirea în sus...

Singur pe drum și aproape singur în autobuzul ce mă ia de la gară, îmi primesc biletul gratis. Nu cred că ar fi interesant să scriu despre cum merg pe stradă, dar poate ar trebui: Întâi pășesc cu dreptul, apoi cu stângul, apoi cu dreptul, apoi iar cu stângul, iar cand pășesc cu dreptul, mâna dreaptă se bălăngăne, iar când pășesc cu stângul, cea dreaptă o imită.

Când un om ajunge acasă dintr-o călătorie, este pupăcit și îmbrățișat de toată familia.

Când ajung acasă din scurta mea călătorie, sunt pupăcit și îmbrățișat de toată familia. Acasă atmosfera e placută, îi simt miroslul. Televizorul ce joacă fotbal e aprins. Tata visează că joacă fotbal în timp ce se uită la televizor. Cati cu Paul (frații mei) se ceartă, se lovesc, plâng și se împacă. Fără ei, viața nu și-ar avea sensul pe care îl știe (sensul vieții este ca el să nu fie aflat). Mama îmbrățișând o cană de cafea și zâmbind cu gingeile, se uită ori la televizor, ori la tata, ori la Paul și Cati, ori doar se preface că se uită și se uită unde se uită.

A venit ora de culcare. Ora de culcare e diferită în fiecare zi. În pat, e cald. Nu am bluză, dar mă bucur că am pantaloni. Omul ca să adoarmă, închide ochii. Așa am făcut și eu și am încercat să mă regăsească în starea dintre treaz și adormit pe care niciodată nu mi-o amintesc. Totul e foarte frumos până când ceva începe să îmi sună foarte cunoscut. Zumzăitul ascuțit al femelelor Tânțari ce nu au milă. Mi se face frică. Știu că atunci când începe să zumzăie, înseamnă că m-a găsit și că își cheamă amicele. Ascult mai atent și aud un cor de Tânțari. Aș putea spune că erau cam 20-30, dar de ce să nu exagerez aşa cum se face în toate poveștile? Cum ar fi: "I-am spus de 1000 de ori", "Erau vreo 13, dar i-am bătut", "Am băut 20 de beri, după care încă 10 de care nimeni nu știe", etc. Deci erau 50-60 de Tânțari și era ca la târg. Tânțarii sunt ființele care reușesc să îți facă ziua mai proastă. Îi auzi încet de tot, apoi tot mai tare până când îți trec asurzitor pe lângă ureche și începi să te lovești puternic cu palmele peste față. Te enervezi și mai tare și începi să scoți "fluerături". Te ridici din pat și de obicei te duci în bucătărie, ceea ce am făcut și eu. Am aprins televizorul care a început să îmi povestească de ce Autan este mai bun decât alte sprayuri de Tânțari. Mă duc în baie și mă privesc: am ochii roșii și gura semi-deschisă (arăt ca un cal). Capul aplecat în jos, cu umerii lăsați spre interior, făcându-mi pieptul mic (nu că ar fi el foarte mare). Arăt oribil! Am pișcături peste tot și foarte multe alunișe pe mâna dreaptă, sânul stâng, și pe spate noi apărute 10.

Mă duc înapoi la culcare, nu am ce să fac. Pe la 3 am adormit și dimineața foarte târzie am început să vorbesc în somn. M-am cam trezit. Arunc o privire cu sufletul prin ochii deschiși pe gem. E de sticlă. Încep să apară primele reaze de culoare verzui-galbenă ce sunt absorbite de perdeaua mată. Încep și eu să încep ceva: repet cuvinte din 5 în 5 minute cum ar fi: "ca și în China" și atât. Cum mă ridic din pat merg iarăși în bucătărie ca și când aş fi lipsit doar scurt timp. Totul e rezemat sub tăcere. Nici o muscă, nici un Tânțar, doar tărâitul pașilor mei. Mi-am făcut o cafea tare. Acuma sunt aici cu un caiet ales la întâmplare și cu un pix roșu ce îmi stârnește amintiri neplăcute. Încerc și încep să mă bucur de dimineață ascultând liniștea. Rămâne neînțeleasă.

Bună dimineață, zâmbet!

Kovacs Ioan Luca
Clasa a10-a A

Viata de licean...

...Stau și aştept cu stoicism de vreo 10 minute lungi și plăcisoare. Plouă...eu bombănesc, în gând destul de finuț firește...E luni, după orele de curs.... Sunt deja plăcisoare de la ultima oră în care profesorul mă privea indiferent, bătând monoton cu pixul în catedră...

...În timp ce aştept pe bordura de la colțul liceului ca tatăl meu să își facă apariția, încerc să intru în transa mea preferată: privesc în jur, începând de jos: văd tone de încălțări care trec grăbite prin fața mea și prin băltile care au început să se formeze... mă simt norocoasă că nu trebuie decât să îl aştept câteva minute pe tatăl meu și nu să aştept ore în sir un autobuz mizer în care să fac naveta zilnic, în frig, îngheșuală și miroșuri neplăcute... se pare că fără să vreau, îi compătimesc pe navetistii din liceul nostru, iar apoi, gândul îmi zboară imediat la noțiunea de licean în general. Scot din buzunarul hanoracului meu de fitze, husa rozalie, imitație după PRADA, în care se află telefonul meu jerpelit și notez în arhiva lui, cuvântul „licean” pe care sper să nu uit să îl cauț pe google...dar bine-înțeles, a rămas doar în arhiva telefonului, deoarece am apelat la alte modalități pentru a descoperi misterul ce se ascunde în spatele cuvântului LICEAN!!!

În primul rând, ne aplecăm asupra termenului de licean la propriu, împărtășind idei și păreri diferite despre cine este de fapt liceanul: „Liceanul este o persoană matura, cu o personalitate distinctă, orientată spre o anumită profesie pe care o vizează în propria pregătire” -prof. Andron Profira-

...Sau, pur și simplu, „Liceanul este un elev, fost absolvent al unei școli generale, obligat sau nu de către sistemul conducător la însușirea unor cunoștințe de nivel mediu în concordanță cu cerințele sociale” –anonim-

Totuși, nu ne-am opus aici și am cerut părerea unei persoane care a stat de vorbă cu o mulțime de elevi de liceu și care a reușit într-un fel sau altul să observe „de aproape” cine este liceanul: „...el este un „rebel fără cauză” care-și caută „modelele”, care încearcă să se identifice cu el însuși și care încearcă să-și demonstreze unicitatea” -prof. Psiholog Constantin Poelincă-

Deci cam așa stă treaba cu liceanul, care, din punct de vedere al unei persoane participante la chestionar, ar trebui să se simta mândru de acest statut! Următorul aspect care a fost dezbatut, se concentreză în jurul vieții liceanului sau perioadei din liceu: „perioada liceului este epoca marilor iubiri, a marilor acumulări, a marilor descoperirii și a tuturor marilor..... Este perioada care-ți poate face viitorul drum o cărare sau o autostradă.” -prof. Psiholog Constantin Poelincă

Acest lucru este foarte adevărat, dar pentru că știm din experiență că oamenii maturi gândesc diferit de adolescenți, să vedem și câteva păreri ale elevilor, referitoare la subiectul în discuție:

„Liceul reprezintă una din treptele pe care trebuie să le urcăm pentru a ne împlini visul. De aceea, pentru mine, a fi licean înseamnă seriozitate și muncă. Doar așa pot asimila cunoștințele necesare continuării studiilor în învățământul superior” -Bobociov Bogdana-

Liceul este – „O etapă a vieții pe care unii ar dori să o prelungească, poate chiar la nesfârșit, însă cum orice lucru are un început... de asemenea trebuie să aibă și un sfârșit” -Craciun Alexandra-

Sau, poate, în altă ordine de idei, liceul „Este perioada în care se leagă prietenii adevărați, care pot dura o veșnicie... și de asemenea, este perioada în care te dezvolti atât fizic, cât și mental.” -anonim-

Diferența de gândire dintre persoanele mature și adolescenți sunt evidente... însă de asemenea, există diferențe de gândire și între adolescenții de aceeași vîrstă.

„Perioada liceului nu reprezintă doar învățat, teme și ore în sir pierdute pentru nenumăratele informații pe care trebuie să le colectăm din cărți, sau de pe „net”... ci de asemenea reprezintă și etapa distracției, a greșelilor, perioada în care faci cunoștiință cu dragostea și prietenia.” -Mirel Trandafir-

Deci ce reprezintă viața de licean? „...ei bine, este...începutul proprietății vieții. În liceu te poți îndrepta spre un orizont, spre ceea ce te definește. Este etapa din viață care-ți modelează și pregătește caracterul pentru ceea ce va urma. Tot aici în liceu, viața-ți poate fi compromisă. Greșelile din această etapă pot fi cruciale și-ți pot încheia visul înainte de a începe.” -Ionaș Bogdan-

Aceasta este, deci, viața liceanului din zilele noastre, viața celor din generații în care trăim, viața noastră și a colegilor noștri, viața acelora care trebuie să audă în fiecare zi expresia „in generația mea era alt fel, era mai bine, elevii erau mai buni, mai..., mai..., mai... și tot mai...”

„În generația mea, elevii erau mai responsabili, mai respectuoși, mai puțin obraznici și mai modesti. Iar pe vremea cand eram eu în liceu, nu se chiulea chiar în halul acesta, aveam alte preocupări, citeam mai mult, știam să dansăm la petreceri. Acum parcă elevii nu mai știu să se distreze.” -Prof. Ing. Ligia-Dana Bociat-

O persoană -considerăm noi- destul de inspirată, care încearcă să privească dincolo de aparențe, care încearcă să privească mai departe de nivelul în care liceanul este vinovat de schimbările dintre generații, spune că: „Adolescentul din totdeauna, de ieri și de azi, dar și de mâine, este același. Adolescenta este o stare, ceea ce se schimbă este societatea în care trăiește. Adolescentul de ieri se simte dator să afirme că generația lor a fost cea mai bună, cea mai „cu moț”. Orice expoziție pe tema aceasta începe cu „pe vremea mea...” Diferența dintre generații de adolescenți este aparentă și volatilă. Generația mea a pus accentul pe citit, pentru că nu exista alt mod de a obține informații. Astăzi, adolescentul își oferă o paletă extrem de generoasă de accesare a cunoștințelor și tocmai multitudinea canalelor îl face mai comod și mai puțin însesară de carte.” -prof. psiholog Constantin Poelincă-

Acest lucru este foarte adevărat, dar trebuie să recunoaștem că diferențele dintre generații nu se rezumă doar la citit, de aceea prezentăm în continuare o paralelă -dacă putem să-i spunem așa- între liceanul de ieri și cel de astăzi.

1. LICEANUL DE IERI avea o ținută decentă, de cele mai multe ori uniformă

LICEANUL DE AZI are o îmbrăcăminte adaptată după bunul sau prostul gust al fiecăruia. Iegări mulăți, transpareuri, bluze cu decolteuri obraznic de adânci, blugi „pe jumătate de sold” și tricouri intrate la apă.

2. LICEANUL DE IERI avea un chip bine îngrijit prin care strălucea naturalețea firii.

LICEANUL DE AZI își ascunde naturalețea în spatele fardurilor și a cremelor, dobândind astfel un chip fals.

3. LICEENII DE IERI se sărutau în taină

LICEENII DE AZI o fac în văzul tuturor distrugând semnificația intimă a gestului, ridicându-l la un nivel grosolan.

4. LICEENILOR DE IERI le era interzis fumatul în școală

celor DE AZI, le este pus la dispoziție un loc dotat cu găleți de nisip, unde se pot înnegri liniștiți de la interior spre exterior.

5. LICEENII DE IERI nu aveau condițiile didactice necesare perfecționării cunoștințelor dobândite, dar erau mult mai inteligenți.

LICEENII DE AZI au aproape toate condițiile dar nu au voință.

...Deci, în concluzie, se pot face două precizări: prima ar fi aceea că „cel mai slab elev de ieri era cu mult mai bun decât cel mai slab elev de astăzi, iar cel mai bun elev de astăzi este mult mai bun decât cel mai bun elev de ieri.”, iar a doua precizare poate fi următoarea, și anume că „numărul elevilor slabii de ieri și cel al elevilor buni de astăzi este mult mai mic.”

Rămâne la alegera fiecăruia să încearcă să își dea seama unde se încadrează viața sa de licean, ce reprezintă aceasta pentru el și dacă va încerca să facă ceva să ajungă mai sus.

-mulțumim pentru colaborare doamnelor profesoare Andron Profira și Bociat Daniela, domnilor profesori Constantin Poelincă și Lepuș Cristian, și elevilor Bobociov Bogdana, Craciun Alexandra, Ionaș Bogdan și Mirel Trandafir, dar și celorlalte persoane care au preferat să ramână anonime-

(Dia)critica limbajului de tranzitie si mai departe

„Libertatea a fost înțeleasă ca drept la înjurătură și insultă nepedepsită și a deschis drumul numeroaselor nulități care (...) au încercat și să impună o nouă ordine culturală. (...) Ura și agresivitatea au o veche și durabilă tradiție la noi, și ele nu se pot dezvolta în condițiile unui climat de respect pentru carte, valoare, tradiție. Cine urmărește unele posturi de radio și televiziune va rămâne îngrozit de noua limbă română precum și de nevoia agresivă de victime și de cătușe...”. Aceste cuvinte îi aparțin lui Augustin Bucura și ar părea drept un fragment proaspăt decupat din vreo oarece revistă culturală recent apărută sub tipar, dar nu este aşa, aceste gânduri sunt scrise cândva în anii '70-'80, criticând tendința comunistă de suprimare a valorilor intru preaslăvirea anumiților. Vom încerca o abordare asemănătoare cu privire spre azi asupra limbii noastre. Evident, comoara cea mai de preț al oricărui popor este limba sa, căci aceasta îi definește cultura, iar cultura definește mentalitatea acestuia. De-a lungul istoriei limbă română a fost atacată din toate punctele (de la suprimarea ei, la infectarea cu expresii grobieni din tot felul de limbi, de altfel, respectabile), azi, însă, limba română cade pradă hegemoniei limbii engleze, după atâtia ani de germanofilie, francofilie și alte nevoi istorice și, desigur, perioada socialistă a limbii noastre, Măria sa, Limba de lemn. Iar, odată cu începutul fără de început (efectul fără cauză sau cauză-efect?) al tranzitiei post-comuniste (nu, nu este o exprimare pleonastică) și deschiderea către occident, cultura română a fost, inevitabil, invadată de tot ce putea fi mai rău și impur culturii vestice, astfel românul modern trebuie să se adapteze aşa-ziselor condiții occidentale (impuse de cine?) și să îmbrățișeze subcultura (sau anticultura) modernă dinspre apus. Fie că maimuțareala după occident survine, precum un simptom, în urma unei mișcări ample, însă subtile, de manipulare, fie superficialitatea moștenită în urma celor cinci decenii de izolare (un fel de ascetism socialist, dacă se poate vorbi de aşa ceva) când singura speranță era întoarcerea ochilor spre lumina "iubitoare și eliberatoare" a marelui licurici, fie datorită setei de nou, modern și actual, dacă ar fi să încercăm o distincție între acești termeni, nu are nicio importanță, bolovanul decerbelizării prin "hip" și occident aruncat în cultura și trăirea românească și-a consumat de mult valurile. Limba română devine, treptat, un amestec de păsărească auto-indulgenteră și esperanto francezo-engleză (mai poartă numele de romgleză, dreptul de paternitate a variației românești a calchierii celebre în Europa după un termen lansat de un academician francez - "le franglais" - romgleza îi revine lui George Pruteanu*). Nu trebuie să fim niște lingviști pudibonzi să realizăm că schilodizarea limbii române se face prin prost gust, lipsă de cultură și moravuri, folosirea greșită a propriei limbi nu este altceva decât dovedă de acultură. Ciuntirea limbii începe prin ignorarea aspectelor ce (sic) țin de precizia exprimării (aspect neobosit cultivat de presa de circulație largă, pe lângă moștenirea limbii de lemn a epocii comuniste. Moștenirea aceasta este numită rumegușul limbii de lemn de către Octavian Paler, modernizarea ei o transformă, cel puțin, în limba de tinichea, tambla sau faianță), contribuie, apoi, exprimarea vagă, confuză și nefondată gramatical cultivată în anii formării individului; hibridizarea limbajului (fuziunea dintre manelismul intelectual pseudo-rafinat și mesianismul plăcuit al ideilor articulate fără noimă, datorate ori nivelului mediocru al publicului ori mentalității noii generații de gazetari "sictiriți", masca jurnalismului-pamflet dilatantist dinspre orele serii - calofilismul este intenționat), greșeli banale, adică omniprezente și, "mai nou", omnipotente (de la cele de exprimare la cele gramaticale: anacolutul, pleonasmul, hipercorectitudinea, dezacordul) și limbajul trivial (treaba ce se-ntâmplă când "a fura" e "a da cu grebla", "sex" devine "doi, sau mai mulți, și-o pun"; "secătură" devine "boschetar, ciumpalac"; mediocritatea se transformă în comun, iar vorbul de vorbe este încununat prin vorbul de dalmațieni) și, desigur, limbajul cacofonic (adică CAcofonia, cacografia, cagofazia, cacologia și alte câte sunt neologisme formate prin alipirea grecescului "kakos").

Aspectul cel mai supărător al degenerării limbii vorbite este împrumutul excesiv de cuvinte din alte limbi (franceză, acum engleză), cuvinte nefolosite din moment ce majoritatea termenilor au deja echivalent în limba română. Amestecarea unor expresii din ghidul de conversație român-englez (sau invers) și câțiva termeni specifici yankeilor (ce ei își nu-ști cunosc graiul) nu este doar un snobism lingvistic, ci dovada pierderii sentimentului naționalist, căci limba definește un popor, în primul rând, mai apoi specificul, simțirea, cultura; limba este însușirea demnității naționale. S-ar putea înțelege că avem de ales între a fi la modă, sau, fie, moderni și a fi naționaliști, însă problema nu poate fi pusă în felul acesta, căci a fi modern înseamnă însușirea prezentului, însă prin păstrarea identității, limba nefiind condiționată de granițe, limba nu e regulată, ea e simțită. Gramatica nu e construită din legi rigide (nici formată din sisteme complexe de sisteme), regulile acesteia nu impun, ci dau o formă grațioasă, astfel ea nu trebuie forțată sau schimbă caraghios ci păstrată, precum toate lucrurile naturale, evidentă. Limba trebuie să curgă firesc și nu cangrenată prin schimbări inutile. Dacă "a fi român" este natural, atunci a vorbi românește este evident (și invers). Astfel, împrumuturile exagerate, majoritatea xenisme (întradevăr, din francezul xénisme), fac foarte mult rău cursului firesc al limbii noastre. Împrumutul sub formă de neologism nu este dăunător, din potriva, o limbă trebuie să se îmbogățească și aşa este firesc, dar nu după „cât mai mult, cu atât mai bine” sau schimbarea unui termen legitim cu altul strident, căci aici este vorba de o problema de stilistică, în fond. Limbajul care abuzează de franțuzisme caricaturizat de Alessandri și Caragiale s-a transformat, la început puțin sufocant, apoi sufocant, iar, acum, asfixiant, în limbajul yankee-Dâmbovița (de la Dâmbovița Shopping Center, București). Generația cărții de față (Facebook sau ceva) vorbește o limbă complexă de caraghioasă, care include Mall-ul din Vitan; oferta de job-uri din Sânnicolau Mare; PR-iști mioritici, feeling-ul muzical (doar în lucrările cu soul), mâncarea de la Fast-Food (adică mâncarea din localul cu mâncare rapidă) pe lângă cuvintele formate prin alte căi decât cele gramaticale (Douglas Adams și John Lloyd au reușit să surprindă ridicoul acestor cuvinte, însă, englezești în „dicționarul” „The Meaning of Liff”). În acest mod, limbajul e un ghiveci de expresii împrumutate fără a cunoaște adeverata semnificație, construcții gramaticale absurde și gesticulații comice (dacă e în scris, lipsește). Absurdul se mai naște și din lipsa de stăpânire a unor alte limbi, ori cum să ne imaginăm noi că avem să împrumutăm și să ne împoțonăm cu tot felul de cuvinte și expresii fie ele englezești, franțuzești, germane, spaniole și aşa mai departe dacă tot ce cunoaștem din limbile respective sunt câteva timpuri dictate la școală și niște „fraze-cheie” din Dumnezeu-știe-ce serial mediocru? Engleza dă, oricum, dovadă de șovinism lingvistic dat fiind statutul acesteia pe plan mondial (și fostului Imperiu Britanic, desigur, sic), monopolul limbii engleză aflându-se în detrimentul diversității lingvistice internaționale., însă nu aceasta este cauza degenerării limbii române vorbite (mă refer, în special, de tineri), aici contribuie atât școală (cu ai ei profesori dezinteresați, elevi plăciniți, care nu au citit o carte nici măcar în dungă și programa școlară, pe de-o parte agasantă, iar pe cealaltă ineficientă), degradarea mass-mediei (deoarece, trebuie să recunoaștem, ziarele sunt slab citite, însă multe dintre ele abundă în greșeli gramaticale, iar limbajul trebuie coborât la un nivel mediocru pentru a atrage atenția pădurii mijlocii de cititori, care sunt cei mai numerosi. Televiziunea duce mai departe aspectul grotesc al limbii promovând o păsărească anglo-română vorbită mult și prost, iar internetul, prin comoditatea de a nu scrie mult, reduce limbă română la o formă abreviată, fără diacritice și fără sens) și pierderea conștiinței culturale din anii post comuniști (despre care am vorbit în introducerea eseului).

Îngrijorătoare este faptul că am pierdut o mare parte din trăirea autentic românească (ce pare a fi înlocuită de un fel de românism manelisto-balcanic) odată cu indiferența de care dăm dovadă când e vorba de limba noastră. Un popor nu mai poate fi în ruptul capului naționalist din moment ce nu poate înțelege farmecul propriului grai. Neaoșul românesc e înlocuit treptat și sigur de tot felul de străinisme ce nu numai că sună rău, ci sunt și de un opulent prost gust, iar Farmecul latinismului oriental e aproape secat de acest soc al viitorului cu care a trebuit să ne confruntăm în ultimii ani. Dar, ce mai, dacă istoricii ar spune că limba trasează linia generală evoluției unui popor, tinerii români au să spună, mă rog, ceva legat de chat, cluburi și, în general, ceva cu iubire, sigur că, nu la un nivel metaforic. Europa ne așteaptă, să ne (pre)facem, deci, ocupăți!

*"Anglicisme și pornografie", Cuvântare în Senat a lui George Pruteanu, 2 mai 2001)

Romgleza – o limbă pe cale de apariție

În secolul vitezei, al supermarketurilor, al gadgeturilor incredibil de performante, al noului val de cultură, în secolul democrației și al competenței pe orice plan imaginabil (și inimagineabil), orice ne dorim să avem și să dobândim este total posibil. Însă, orice ecuație are nevoie de stabilitate și, între atât de multe variabile, este necesară și o constantă. Să fie, oare, această constantă limbajul? Căci, până la urmă, în vremuri de neîncetată tindere spre globalizare, care mai poate fi identitatea unui popor dacă nu limba acestuia?

“Într-o limbă vie, greșeala repetată impune norma” afirmă Ioan T. Morar pe o binecunoscută platformă de internet numită BLOG, aceasta fiind, de altfel, o normă lingvistică. Ori, se pare că, în limba română, respectiva greșală este, de fapt, una repetabilă, iar dovada clară o constituie neologismele atât de dragi sufletului nostru. Eliberați de tirania „Epocii de aur”, am trecut de la Cico la Coca-Cola, de la cozile pentru pâine și lapte la huzurul oferit de supermarketuri, de la mămâliga cu brânză la arhicunoscutul Mec (McDonalds) și lista poate continua. Însă toate aceste luxuri oferite de lumea occidentală și-au pus pecetea pe singura noastră constantă: limba română. Ar fi absurd să afirmăm că acele cuvinte noi care apar la un moment dat într-o limbă (oricare ar fi ea) sunt complet inutile, pentru că, până la urmă, o analiză a straturilor și substraturilor limbii române, spre exemplu, ne va demonstra contrariul, însă faptul că se ajunge la un amalgam între două limbi este o caracteristică a lipsei de cultură și orizont în vocabularul individual.

Romgleza a apărut undeva pe la mijlocul anilor 90, când influența venită din exterior era mare și dorința permanentă de umplere a golului lăsat de comunism în gradul de cultură personală ne-a făcut să ne întoarcem spre o altă mentalitate, spre un alt “lifestyle”, cum s-ar zice, iar de la apariția indispensabilului computer cu o binecunoscută tastatură QWERTY, efortul depus se micșorează considerabil. Uitându-mă pe butoanele acestei tastaturi, nu reușesc să găsesc în vreun colț, vreo bucată mică de plastic pe care să scrie ţ, ş sau ă. Deci, nu are rost să mă complic. Oricum interlocutorul cu care „chetuiesc” pe „messenger” își va da seama de înțelesul cuvintelor mele, iar dacă nu, am să-l fac să înțeleagă prin folosirea tz-ului, sh-ului sau k-ului nostru cel de toate zilele. Ceva ce a pornit, inițial, ca o metodă de a ne face mai bine înțeleși, a ajuns să fie un adevărat ajutor în gestionarea timpului. E mult mai ușor și convenabil. Însă ceea ce este mai regretabil este că această carență culturală se extinde cu mult peste adolescenții de 15-16 ani. Persoane mature, care ar trebui să aibă un simț al limbajului și care nu fac parte din Generația X, uită de norme și se aruncă în această prescurtare și nu prea de messenger. Și apoi, dacă aceasta este cota de normalitate în jurul tinerilor de astăzi, de ce sa ne aşteptăm să folosească majuscule la începutul fiecărei propoziții, semnele de punctuație corespunzătoare sau, doamne ferește, diacriticele (care, aproape, le aveți probabil deja instalate în calculator iar dacă nu, se pot instala foarte ușor). Dar vai, este atât de „uncool” să scriem corect, doar nu vrem să credă careva că suntem niște „loseri”. Așadar, pe lângă stâlcirea limbii române, apare și această romgleză, sau, mai degrabă, romamericană. Dacă 99% din filmele pe care le vedem la televizor sunt americane, dacă majoritatea muzicii pe care o ascultăm este cântată de artiști din State și, mai ales, dacă nivelul nostru minim mediu de cultură constă în a ști cu ce se ocupă vedetele de dincolo și, eventual, ce mai mănâncă, ce haine poartă etc, este normal să împrumutăm din limbajul uzual (subliniez!) pe care îl tot auzim. Generația Tânără servește superficialitate pe pâine, din toate punctele de vedere, așa că nu putem fi uimiți că și felul în care aceasta privește limba și modul în care scriu sau vorbesc este la fel de superficial. Oare, dacă am întreba 50 din persoanele, care utilizează cuvântul, traducerea lui „cool”, câți ar avea răspuns? Ori dacă i-am întreba cum se scrie faimosul „bodyguard”, am primi vreun răspuns corect? Dar dacă i-am întreba de ce folosesc aceste cuvinte, în ciuda faptului că nu știu ce înseamnă sau cum se scriu, ce răspunsuri credeți că am primi?

Nu doresc să afirăm că toată categoria de persoane care folosesc în mod curent cuvinte preluate din limba engleză (în care se încadrează și subsemnata), însă doresc să subliniez importanța înțelegerei cuvintelor pe care le folosim, atât din limba engleză dar și din limba română, însă majoritatea oamenilor care folosesc această „romgleză” fac parte dintr-o altă categorie, una mult mai specială, cea a persoanelor care nu știu foarte bine nici una din cele două limbi componente, însă se încăpătânează să le alipească de dragul de a fi în pas cu moda. Este uimitor cum, mergând pe stradă, trec pe lângă urechile mele fel de fel de conversații din care, involuntar, aud frânturi de „romgleză”, nume de localuri sau magazine, toate grăite într-o engleză cu un puternic accent local... sau, fie, mai rău!

Introducerea acestor neologisme, cât și împrumutul de cuvinte din alte limbi, relativ necesare pentru noi ca popor, pentru România occidentală și pentru acel sentiment de globalizare care, într-un fel sau altul, vine cu pași repezi peste noi. De asemenea, cred că și noi am putea pune piciorul în prag în fața unora dintre aceste măsuri, am putea să încercăm să facem minimul pentru ca limba noastră să nu apară, la sfârșitul zilei, ca o limbă ternă, formată din părți și cioturi din toate colturile lingvistice.

Iar în ceea ce privește fenomenul numit „romgleză”, rostul este clar: cunoașterea celor două limbi este ABSOLUT NECESSARĂ când vine vorba de a le, oarecum, fuziona.

Monenciu Loredana
-fosta colaboratoare a Revistei NOI-

Regăsirea

Azi, cand suferinta ma ajunge,
Mă gandesc, cum să evadez?
Caci fericirea rapid se scurge,
Iar eu nu mai indraznesc
nici sa vorbesc ...
Să vorbesc despre ceea ce contează,
Să spun ceea ce simt ...
Să intorc spatele la cei ce ma tradează,
Si sa deschid o poartă ... poate spre infinit!
Am incercat sa dau la o parte
Tot ... ce ma doare in vreun fel,
Să nu mai tac, ori incetez ... sa mai visez,
Să mai pot sa sper
Să fac ceea ce simt,
Să mă fac ascultat,
Să-mi gasesc linistea
Si visul in care am uitat
Să mai fiu Eu,Eu cel de altadat!!!

Crăciun Alexandra

Doar un vis

Mă plimb desculț,
Cu pasi înceti,
Uitându-mă pe cer
și privind cum strălucesc
Stelele căzătoare ca niște săgeti.

Bate vântul lin,
Frunzele foșnesc,
și privirea mi-o înclin
Spre locul unde s oglindesc
Brotociei frumos ii aud cum cântă
Dar și păsările nocturne
Care din crengi se avântă.

Obosit,stau jos
Lâng-un copac de-odinoară,
Am impresia că niște priviri,
Mă-nconjoară
Dar dintr-o dată un porumbel alb,
Deasupra mea zboară.

Și atunci liniștit
În gândurile mele stau,
Dar niște zgomote m-au întrerupt
Și înc-aşa de tare,
Că acele zgomote
Semănu cu niște foșnete îngrozitoare.

Și încet,încet de mine s-apropiau
Iar ochii lor foarte tare sclipeau
Dar porumbelul alb,pe umărul meu s-a pus
Și mi-a șoptit să-nchid ochii,
Și să mă rog Celui de Sus

Iar ochii când i-am deschis
Mă orbea lumina din geam
și răsuflând adânc îmi ziceam:
-A fost doar un vis.

Vătavu Cristian IX-D

Toamnă și tristețe

Zborul păsărilor spre țările calde,
Zborul viselor spre țelul dorit,
E toamnă, vise și frunze uscate,
Si tristă e vremea ca visul urât.

Speranța trecută renaste-ntr-un dor,
Iubirea visată și-un vis de amor,
Si visul ajunge pe tărîm neatins,
Exist să iubesc, sau iubesc să exist?

Vise urâte ce ajung prea departe,
Vise frumoase ce pier prea curând,
Si viața-i trăită-n realitate ciudate,
Speranța uitată și-un vis ce-a murit.

Vis

Ochii tăi-izvoare de lumi nă,
Stau și privesc în gol.
În noaptea astă vie și senină,
și frigul face parte din decor.

Surâsul tau suav ce îți animă chipul,
Se pierde ușor în zare.
Ce bine ar fi ca timpul
Să rezolve totul prin îndepărțare!

Dar orice apropiere și orice vis mareț
Se spulberă îndată.
Căci orgoliul tău semet,
Nu se stinge niciodată.

Natarâș Bianca Roxana

O lume mai bună

Toate războaiele au început din cauza celor obsedăți de putere și de bani,fiind mânăti de dorința de a acapara cât mai multe teritorii și urmând principiul:"scopul scuză mijloacele".

Pentru ei nu contează câte victime nevinovate lasă în urmă,sau câte vieți distrug.Ei nu au milă pentru nimeni și pentru nimic.Pur și simplu își urmează scopul.

Trist este,că cei mai afectați de aceste războaie sunt copii.Ei sunt cei mai fragili în fața violenței și a urii dezlașuite,fără limite.Ei nu se pot apăra sau împotrivi.Sunt în voia sorții.

Ca un exemplu concluziv,în Sierra Leone,în timpul războiului civil,atât fetele cât și băieții erau obligați să lupte.

Ei erau drogați și li se spunea să intre în casele localnicilor și să le taie mâinile,jar dacă aceștia se împotrivesc,să-i omoare.

Unul dintre acești copii afirmă că se simte vinovat pentru ce le-a facut acelor oameni și că imaginea lor îl urmărește pretutindeni."Mai bine aş muri decât să mai trăiesc cu acele imagini terifiante în minte",relatează cu lacrimi în ochi un copil de doar unsprezece ani.

Cu fiecare gest pe care îl facem,putem crea o lume mai bună.O lume în care să primeze toleranță,nu ură.Ar trebui să îi considerăm pe toți oamenii egali,să nu îi judecăm în funcție de naționalitate,religie sau culoarea pielii.

Natarâș Bianca Roxana
XI-B

Ecouri

Razele soarelui, vântul și marea,
Ți-ai îndreptat pașii spre inima mea.
Dimineața, când soarele răsare
Și vântul atat de ușor bate;
Marea îmi șoptește că lumea e a mea,
Iar pașii tăi au urmat calea sa.
Citesc în mare doar liniște,
Iar pe buze un sărut ce se topește.

In ecoul lunii doar glasul tău se aude
Îl port mereu în gândurile mele profunde.
Privirea ta mă îneacă în mii de culori
și simt că trăiesc doar printre flori,
În nopțile târziu cu lună plină
Eu sunt în visele tale,
Doar pace și lumină.

Mirciov Anca IX D

Visul

Sentimente mă încearcă
În pragul despărțirii,
Gândul singurătății
Inima mi-o înfurie.
Și totuși a fost iubire
Am simțit-o
Amândoi...
Și azi, ce-a mai rămas din NOI?
Doar fărâme ude și plăpânde
Uscate lin de vântul aprig,
Privite de sus, de cerul senin.
Și oare nu e păcat?
Să lăsăm totul să treacă,
Să fie doar o amintire
Un fum vag,
...o amăgire...?
Sentimente, gânduri și cuvinte
Ne-au făcut să ne iubim,
Iar azi la despărțire
Ne-au făcut să ne privim
Precum doi străini, dezinteresați
De trecut, amintiri, de iubire
De câte-au fost...
Am realizat că totu-i trecător
E un vis trăit în realitate,
Dar ca oricare vis, împlinirea e departe
Totul pare real..ficțiunea e înșelătoare..
însă ce lasă în urmă
Sunt multe de spus,
Durere, mâhnire, fericire.
Întrebarea este : merită trăit?
Trăiește-l! chiar de e un vis.
Trăiește-l! ca să trăiești prin el.
Iubește..iartă..uită,
Iar dacă vei suferi pentru că ai iubit cândva
Cu inima, cu sufletul, cu toată ființa ta
Nu fi trist, ci bucură-te!
Căci din iubire ai suferit
Și nu că nu ai fost iubit!

Crăciun Alexandra Andreea Cls. a X-a D

Adolescență

Aceleași amestecate culori,
Flori risipite la colțuri de suflet,
Pernițe cu ace
În care mereu îmi verific culoarea săngelui
Netrecut prin vinovație;
În sertar - cateva panglici roz
Și primul rimel mincinos;

Solovăstru Georgiana IX D

Dilema unui fluture....

Orice poveste' adevărată
Începe cu „A fost odată...”
A fost un fluturaș micuț și delicat,
Însingurat în lume și tare speriat;
Ce se-ntreba în gândul lui mereu:
„De ce m-oi fi născut și eu???”
Lumea în jurul meu e tare dură;
Atâtă răutate și-atât de multă ură...”
Gingașul fluturaș era debusolat.
S-a așezat pe-o floare și a cerut un sfat:
„-Frumoasă floricică, poți tu să strălucești?
În jur cu-atâtea rele și totuși să zâmbești?”
„-Mai bine te întreb...tu, oare...
În viața asta crudă, privit-ai către soare?
De ce să vezi în juru-ți doar răul ce domnește?
Privește către ceruri , și soarelui zâmbește...”
Dezamăgit de sfat, zbură pe-un mărăcine.
„-Cum să privesc la soare ca să îmi fie bine?”
...S-a mai uitat la soare de două sau trei ori,
Dar soarele timid, se ascundea în nori.
De ce să mai privească? Ce poate ca să vază?
Dar stând pe mărăcine, parcă simți o rază
De soare luminos care spre el pornește
Și blânda-i mânăiere, ușor parcă șoptește:
„-Privește către mine. Privește-ncrezător.
Nu te uita la lume... nu te uita la nor.
Hai zboară către mine; nu mai fi trist mereu.”
Fără să stea pe gânduri, micuța creatură,
Porni să se înalțe, fără privi în urmă.
Nu auzea ce lumea în jurul lui vorbește.
El se simțea puternic, simțea că STRĂLUCEȘTE!!!
Zbura cu voioșie spre-naltul cerului,
Fără să-i mai pese de ce-i în urma lui.
Dar când fu mai aproape de prea-distinsul soare,
Rămase-nmărmurit, privindu-i cu stupore
Tot neamul său de astre și stele lucitoare
Ce se-nvârteau în juru-i pe ceru' atât de mare...!!!
Și parcă toate-odată strigau ca-ntr-un ecou:
„-Ce cauți tu aici?... Te crezi mare erou?”
...Micuțul fluturaș era descumpănit...
„-Ce să mă fac acum?... eu sunt aşa de mic...
Semnific eu ceva în lumea lui cea mare?
...Ori sunt un simplu flutur' ce zboară către soare?”

Tamazlicariu Sabina Daniela

Clasa a10-a B

O oglindă în ciudate colțuri,
File smulse dintr-o carte de iubire,
Un chip care nu mai are răbdare,
Ochii- accesibili aerului fraged,
Apoi,
Totul se pierde
Și nimic nu se mai aude
Venind dinspre luminarea de ziua.

Iubirea

Iubirea este precum un pahar plin cu nectar, din care trebuie să savurezi fiecare picatura; un sentiment care îți umple inima de fericire și implinire, ganduri bune și vise.

Te face să vezi partea buna a lucrurilor, să ai răbdare, sperând ca sentimentele îți vor fi impartasite. Te trimit într-un univers paradisiac, pe o altă lume, plină de lumina și culoare, flori și bunastare.

Este sentimentul care apare ca fiind prima raza de soare după furtuna cea grea, și risipește toti norii de pe cerul vieții tale, un drum presarat cu flori, pe care toti ne dorim să pasăm, însă cu mare grija pentru că o miscare gresită l-ar putea distrage.

Iubirea te ia prin surprindere, nu te anunță când sosete, se asează la inima ta și ramane în ea. Când iubesti, toti oamenii par niste ingeri, traiesti într-o fericire continuă, în aer plutescă o magie pe care numai tu o simți, și timpul zboara fără ca tu să observi. Plutescă în eterna fericire, uiti și ierti mai usor, iar uneori ajungi să nu mai distingi raul de bine.

Iubirea poate fi asemănătoare cu un zid. Dacă bazele lui nu sunt solide, degeaba ne străduim să punem caramida peste caramida, să acoperim gaurile și să-l facem să arate ca în prima zi, pentru că, în timp, plin de gauri și slabiciuni, zidul cedează, și nu face altceva decât să lase în urma dezamagirei și suferinței, să distruga zambete și clipe de fericire. De acea, când vedem că zidul slabeste, că apar gauri, și că este pe punctul de a se prabusi, cel mai bine ar fi să ne gândim "Oare merită să astupam gaurile, sau ar fi mai bine dacă am renunțat la încercare și am abandonat construcția?"

Pare o întrebare simplă, dar nu este, poate dura o vesnicie în a afla răspunsul și decizia nu este atât de simplă... trebuie gândita, pentru că, o hotărare pripită ar distrage pana și cea mai mică sansă de a găsi răspunsul potrivit

Grigoras Diana
cls X B

Nimic nu durează mai mult de o vară. Ca propria-ți părticică de basm, vara îți se pot împlini mai multe dorințe. Ceva anume face ca acest anotimp să fie adorat și apreciat mai mult decât celelalte, ceea ce îi conferă propria sa magie. Dacă un vis ar dura 3 luni, vom deveni cu toții niște visători, căutând ceva mai bun. Fie acum sau mai târziu amintirea unei veri tot va rămane prezentă în fiecare dintre noi, pentru că numai așa vara poate supraviețui, hrانindu-se cu energia sufletească a celor care o aşteaptă. Vom încerca mereu să o facem să renască din propria-i cenușă ca să o mai trăim și simțim încă o dată, acea glorie a ființei și sufletului răspândită peste tot în jurul nostru. Pare că oriunde privești, toti aşteaptă ceva, privirea lor e mereu undeva departe și mă întreb oare ei pot vedea același lucru în ochii mei? Acea caldura care ne învăluie corpul vara, poate ea încălză și un suflet sau poate substitui ceva pierdut? Poate doar o clipă, dar și aceea se va pierde. Se pare că toți pașii îți sunt călăuziți vara. Ziua soarelui te îmbracă într-o aură de caldura și miresme neasteptate, ca noaptea caldura să persiste, dar lumina să îți fie oferita de lună. Tainică și timida, noaptea lunii e ca ziua soarelui, încat și ea e admirată de cei care o privesc, pentru că se lasă privită mult mai ușor decât soarele. În final, așa cum vara este asemenea unei oaze în plin desert, ea se va pierde treptat ca un fulg pe fundalul iernii. Plini de dor, dar și nerăbdare, vom aştepta din nou ca aceeași vară să ne salveze de toate acele vânuri reci așternute deasupra noastră în tot timpul anului.

Pop Cristina XI A

Gânduri despre viață....

...Viață...substantiv comun, simplu... un cuvânt cu mare rezonanță și maximă importanță, tratat totuși cu atât de puțin interes.

Fragilă și delicată, precum un fir de ață care se poate rupe în orice moment, viața ne poate fi schimbată radical în doar câteva secunde de persoane pe care, probabil, nici nu le cunoaștem. Observăm, deci, importanța scurtei noastre vieți. Dar oare facem noi ceva ca aceasta să merite trăită?

Dacă, în aglomerația și haosul unei vieți cotidiene obișnuite, nu te oprești să ascultă surâsul plin de fericire al copilului de lângă tine, dacă nu rupi din prețiosul tău timp încărcat de griji și îndatoriri ca să privești un răsărit de soare, dacă nu crezi că fericirea ta este destul de importantă încât să-ți iezi câteva minute libere să te plimbi cu picioarele goale pe iarba din curtea din spatele casei, atunci, cu părere de rău, află că nu știi să trăiești. Dacă se va termina săptămâna și tu încă nu i-ai zâmbit vecinului de peste drum, dacă telenovela ta a început prea devreme și nu ai avut timp să-ți sărușă copilul de noapte bună, dacă ai plecat la școală sau la servicii și nu ai observat culoarea florii care a înflorit în ghiveciul din sufragerie, atunci, prietene, ridică-ți ochii din grămadă aceea de фактури și statistici ca să poți vedea butonul roșu pe care scrie cu litere ingroșate: „STOP VIEȚII NEFERICITE!!!” ...fă acest lucru acum. Nu mai lăsa nici-o secundă să treacă pe lângă tine, pentru că, este posibil ca la o distanță de câteva bătăi de inimă să fie, poate, prea târziu. Analizează-ți acum ordinul de viață și încearcă să-ți dai seama dacă viața ta este un cântec de jale sau ciripit de păsărele. Fă în aşa fel încât să ai curajul să te trezești dimineața cu zâmbetul pe buze și nu într-o atmosferă parcă funebră. Fă tot ce trebuie să faci ca să-ți ridici traiul de la statutul de cumplit la nivelul de fericit.

Și nu uita! Viețile noastre atârnă de un fir de ață...depinde de tine cum ai grijă de ea!!!

Când crezi că minunea s-a produs, și mii de zâmbete te împing să atingi culmea fericirii... pulsul inimii o ia razna, mintea tăi se agită și un val de gânduri de catifea înconjoară comoara din inima ta.

Senzatia învăluită de sentimente, transformă într-o clipă, chipul trist crispăt, într-unul bland, fericit și împacat, împodobit de lacrimi imaginare șterse cu un deget trecut în uitare.

Fericirea nu e la nesfărșit, de fapt nu există niciodată un permanentă, mai mereu intervine un freamăt intercalat cu un gând răstignit pe altarul timpului, un sentiment în sinea lui rănit, deci în final un suflet nu e pretutindeni și în permanentă fericit. Si chiar și atunci când simțim că inima e plină la refuz de momente de fericire și extaz, îngădătită va fi comoara ei de sentimente, goale, oprite în popas, doar pentru a deteriora și a câștiga teren în inima ta. Fapt ce ne determină tot mai mult să ne încredem că cele două valori, plus și minus, binele și răul, frumosul și mai puțin frumosul, nu vor putea exista niciodată în nici un colț al lumii, al timpului, la nici o oră, în nici o clipă, unul fără celălalt.

Dar astă nu înseamnă că un om cu un aspect mai puțin frumos e rău sau dacă ești mic de vîrstă, și nivelul de inteligență este mai mic. Cu toate aceste comparații, sesizări, observații, nu am vrut decât să evidențiez, centralizând ideea, că fericirea de fapt suntem noi, reflectați în gânduri, fapte, idei, gesturi...

Fericirea e ceea ce vrem noi să fie, o găsim atunci când anumite sentimente ne învaluie precum o catifea, ne pătrund precum frigul ne cuprinde iarna, și ne fac să fim cum ar trebui să fie omul pe pământ...

Fericirea nu e la nesfărșit, însă atunci când există, nu da uitării clipă, secunda fericirii din tine! Omule, fericit vei fi doar atunci când vei știi...ce e fericirea!!!

Crăciun Alexandra-Andreea Clasa a X-a D

Scânteie de minciună

07 aprilie 1993..ora ..?? n-o mai tin minte exact..chiar deloc... Am venit ...oare m-ati chemat ?Nu! Se pare ca nu , dar mai conta ? Veneam si eu pe lume si lumea era a mea ! pericol social!! Care a fost primul cuvant ??? aaaa nu stiu...Crezi ca a stat cineva sa-l noteze ? Sau stai...a fost "eu ametesc" si chiar ameteam..ca doar nu era sa fiu mincinoasa de la mama natura... Oricum , primul pas a fost dreptul , al doilea, stangul ..un mare progres... dupa aceea am cazut , usor-usor incepeam sa avansez . La 3 ani stiam deja sa scriu si sa socotesc , la 4 ani vorbeam perfect limba engleză, iar la 5 plecam sa invat cu bursa la Londra ... abia la 6 mi-am dat seama ca nu-i bine sa mint si m-am intors in tara.

2000 Aprilie 07 , aveam 7 ani ... imi amintesc perfect prima zi de scoala , toti parintii isi laudau odraslele la invatatoare : " fetita mea stie deja sa-si numere degetele !" " baiatul meu le numara si pe ale lui si pe ale fricei tale cu tot cu acela care si-l tine in gura ! " " al meu stie sa faca diferența dintre Pepsi si Cola " ... zise si mama. Dintr-o data se aude un ras de parinti si de copii care habar n-aveau de ce radeau ... atunci m-am enervat si ... m-am apucat sa-i numar pe toti ... aflu coeficientul mediei direct proportionale al radicalului de ordin 3 din mediana care traversa clasa si inmultindu-l cu necunoscuta din ultima banca, iau la cunoștința ca viata e egală cu zero, cat timp Raiul exista..... apoi, imi amintesc ca nu-i bine sa mint si plec acasa . In prima zi de liceu, mi-am luat sapca... numai ca eram deja in Septembrie si era toamna ... mi-am luat fes... se facuse frig ... venea iarna ... Parca ma vad si acum cu hanoracul nins , fesul inghetat si ochelarii aburiti.Cand o sa iau bacu', daca il iau, o sa merg pentru prima data in discoteca , sau in disco...dupa cum mai spun altii... o sa dansez ca in video-clipuri ... poate o sa beau si o bere Ce mai ... voi fi chic de acuma !!!

Offf , ce vremuri ... timpul trece , amintirile raman... si apar... mereu altele noi.

Ajungi la un punct cand lasi glumele deoparte , cand privesti viata asa cum e ea, si trebuie sa tragi linie , sa analizezi ce a fost bun , ce a fost gresit , unde s-ar fi putut schimba si unde trebuie sa se schimbe .

Au fost cateva randuri din viata mea ... sau poate nu , chiar conteaza pentru cineva ??? Oricare ar fi fost , oricare ar fi sau oricare ar fi putut fi , viata isi va urma cursul ei firesc ... spre nicaieri . Si tot asa, pana la capat... Pa-pa!

Pal Simona XI A

A sosit clipa în care las în urmă amintiri, gânduri, locuri, fapte și plec...plec departe de toate acestea, câteva zile.

E o zi în care multe stări mă încercă, și acea zi care trebuie să fie specială, să aibă o semnificație anume...dar, totuși, nu are. Toti în jurul meu îmi spun să las deoparte toate aceste lucruri inutile, dar mi-au demonstrat contrariul- nu sunt inutile, deoarece m-au făcut ceea ce sunt acum, percep totul dintr-o altă perspectivă. Nu e totul roz, acel material, culoare, roz e de fapt o mască, sub care totul e pictat în negru ori alb și nu există cale de mijloc.

O mulțime de gânduri, idei îmi alergau prin minte, înainte să incep să aştern aceste rânduri pe pagina albă. Acuma parcă s-au șters, e un haos în mintea mea, o dezordine ordonată. Încerc să mă liniștesc, pentru a putea continua. Privesc stelele, zăresc Luceafărul. Caut carul mare, cel pe care l-am căutat și tu din clipa aceea, străbat cerul cu degetul mic. Ating stele de neatis, și totuși..liniștea îmi este tulburată de un mesaj, care în mod ironic, e tocmai de la tine. Tu, străine, mi-am tulburat liniștea! Zâmbesc, oftez, mă gândesc, nu știu cum să reacționez. Las mesajul deoparte și mă întorc la Luceafăr, la stele, carul mare, toate acele lucruri care în sufletul meu au o însemnatate aparte. Momentul în care privesc Luceafărul, îmi amintește de toate serile de vară, o ultimă privire îi este destinată acestuia, împreună cu acel "Noapte bună, iubitul meu!", șoptită cu glas incet. În interiorul meu, ceva nu îmi dă pace, ignor sentimentul, e timpul să dorm.

A început o nouă zi, pașesc ușor pe pătura arămie a grădinii, mă îndrept cu pași domoli spre locul pe care îl ador, locul unde cândva îmi petrecea timpul ascultând susurul apei... Pe acel pod, unde totul pare că se cufundă într-o liniște deplină. În jurul meu totul e arămuș, îmi deschid agenda în care scriu acele rânduri încărcate de sentimente, alteori doar rânduri banale sau notițe.

Eram doar eu..doar eu și murmurul apei, care trecea pe sub podul unde mă aflam. E liniște totală..dar dintr-o dată aud în spatele meu cum foșnesc frunzele. Un fior îmi inundă trupul, mii de gânduri nu îmi dau pace și șoptesc ușor : "iubitul meu, ai venit" .. îmi intorc privirea, nu știu cum să reacționez, dar nu e nimeni. Vântul îmi joacă fește, e ca o fantasmă a iubirii. Dezamăgită, confuză, într-o oarecare măsură speriată, mă intorc și continuu să ascult și să privesc mersul lin al apei...oftez..mă gândesc..un sentiment bizar mă cutremură...aștern din nou pe foaie, ultimele frânturi de cuvinte pentru cel care a ucis și ultima speranță.

Închid cu o oarecare reținere agenda, privesc decorul arămuș din jurul meu, mă pierd în liniștea delphină, dar șoptesc lin " Te aștepț, dar, totuși, las totul în urma mea și plec"...păsind ușor pe frunze, urma mea se pierde, vântul își continua suflul. La fel și eu drumul!

Stanilă Mihaela-Andreea XI A

Asupra suferinței

Cristian Bobocea (XI D)

Suferința este una din puținele constante ale simțirii (omul fiind, prin construcție, mai apoi, prin definiție o ființă simțitoare), grațios alăturate celorlalte fatalisme: irationalitatea, atașamentul și moartea. Amintim acestea deoarece majoritatea formelor în care am găsi imbrăcată filosofia acceptă aceste aspecte ale vieții ființelor simțitoare ca fiind (auto)evidente (ne referim aici spre latura metafizică și spirituală, deci pragmatismul căutărilor noastre este exclus). Nu încercăm să pătrundem adânc în interpretările idealiste ale suferinței și subformelor sale (dezolare, visciditate, agonie, tragedia sufletului), sensul ar fi, mai degrabă, o tentativă de abordare a suferinței dintr-un punct de vedere moralizator, într-un sens restrâns, esoteric. Nici aici nu căutăm pragmatismul suferinței (dacă ar exista unul), ci necesitatea acesteia, fecunditatea sa, căci pragmatismul ar percepe suferința ori ca o formă de sadism sau masochism (fie aceasta transpusă într-un limbaj metaforic, fie acceptată în sensul larg) ori trăire interiorizată sau stare mentală anxioasă, însă, penetrabilă (tulburare mentală, psihologice vorbind). Astfel, din punct de vedere pragmatic, suferința este o clădire a caracterului, însă în sens esoteric, suferința oferă latura plenitudinii morale, relevatoare. Filosofii, însă, au reușit îngădirea regresivitatea sau progresivitatea suferinței, constrângând aspectele acesteia în efemere forme de construcție logică: de la hedonismul etic, care a reușit și împărții experiența în bun și rău prin "plăcere" sau "suferință", năruind paleta bogată a simțirilor, fie acelea fizice, psihice, ori, unde este cazul, spirituale, la pesimismul schopenhaurian (unde suferința devine asemenei unui guvernator al lumii exterioare, refugiu fiind cel interiorizat) la nihilism (care a reușit, prin anarhia negării sistemelor și orânduirilor să instaureze, însă, o formă pasivă, alienată a suferinței). Filosofii au încercat însăși o alienare a durerii, existând, însă, exemple relevatoare, probabil excentrisme filosofice ce au propus un sistem invers decât, fie, cele romantice (precum agonia creațoare...), extatice (pragmatismul filosofic și hedonismul, dacă ne permitem să le separe) sau apatice (pesimismul sau nihilismul).

Vom încerca să trecem în revistă concepțiile filosofice asupra durerii și suferinței ale lui Friedrich Nietzsche și Buddha Sakyamuni, printre alte concepte. Perioadele dificile ale vieții sunt comune și de neevitat, cred Budhiști, suferința și depresia survin în urma concepției false pe care noi toți o avem asupra vieții, a gândurilor eronate pe care le aducem la fapte de pe urma perceptiilor greșite și posesivității încișante duc la frustrare și durere, acesta este, în sens general, ansamblul de păreri al budhiștilor cu privire la viață și iluzia acesteia. Buddha (în sanskrită: Iluminatul, cel care a atins starea superioară, din care este eliberat de suferință și ciclul etern al reîntoarcerilor sau renașterilor), profetul buddhismului, deși își inspiră, cel mai probabil, filosofia aparent pesimistă, din folclorul Vedelor antice, unde această problemă are un puternic caracter religios, Sakyamuni, pe-de-altă parte, oferă o vizionă atât logică cât și metafizică. Temelia Buddhismului sunt cele Patru adevăruri nobile propuse de către Buddha la scurt timp după atingerea iluminării: adevărul suferinței, pe scurt, nașterea, experiența vieții, îmbătrânirea și moartea înseamnă suferință, aceasta fiind, defapt, de trei feluri: suferința de suferință (neplăceri fizice, temporare), suferința schimbării (aceasta apare în momentul involuției de la o stare temporară, deci aparentă, de confort către una de discomfort) și suferința atotpenetrantă (o combinație a primelor două, însă aceasta este una ciclică, ea este constantă atât timp cât mintea și spiritul se află prinși în repetabila întoarcere). Al doilea Adevăr Nobil se referă la originea suferinței: reexistența și redevenirea (ciclul renașterii) sunt determinate de setea senzațiilor, de aviditatea pasională (la rându-i ciclică), nevoie de plăceri (cele autodestructive, iluzorii, atașamentul, viziunea oarbă, dependența de senzații fizice și psihice, setea existenței și a împlinirii și setea evadării existenței sau non-existenței). Cel de-al treilea Adevăr Nobil asigură posibilitatea ieșirii din suferință, o încetare a setei și atașamentului. Iar cel din urmă Adevăr Nobil este cel al drumului ce duce către eliberare: Nobila Cale Octuplă care, odată străbătută prin detașare și efort, sfârșește prin Nirvana. La o primă vedere cu ochiul liber, Buddhismul pare un sistem filosofic dezolant deoarece privează individul de orice chip de atașament mintal, convingerile sale sunt dezbrăcate de însemnatate și devin simple perceptii, iar dorințele și patimile sunt ispite pe cât de atractive, pe atât de distrugătoare, cum atât nașterea, cât și moartea înseamnă chin, perspectivele sunt destul de sumbre. Însă ce ar dorii Buddhismul să ne spună este că suferința nu trebuie să cauzeze prin sine mai multă suferință, ci să ne elibereze, căci frica de suferință înseamnă la fel de multă suferință precum ar fi dacă am aprecia-o ca fiind de sine stătătoare. Cum orice conjunctură morală nefastă, de la lipsa de satisfacție proprie la moartea unor persoane dragi este întâmpinată, de cele mai multe ori, de reacții iraționale și încercări dificile, dat fiind că sunt iluzorii, compătimirea și încercările de evaziune nu sunt altceva decât himerică. Supliciul și chinul este, din acest unghi de vedere, necesar, individual trebuind să treacă prin capricioasele momente pentru a afla calea și adevărul eliberator, orice refugiu fiind temporar și înșelător. Iar suferința ar fi, oricum, străină nouă dacă nu am fi experimentat contrarul acesteia, anume, plăcerea și fericirea (la fel cum acest argument este unul din opusul argumentelor filosofiei hedoniste), deci acceptarea suferinței și înțelegerea sa duce la o cunoaștere interioară fundamentată moral. În concepția buddhistă, precum este cazul în majoritatea sistemelor filosofice din Est, oricare trăire, sentiment, perceptie negativă se naște în mine, însă acestea nu au valoare intrinsecă, ci este (inter)dependentă de alți factori ce duc la apariția acestor simțiri negative (același fiind și cazul celor pozitive). Dacă ar fi să privim suferința ca produs al minții, atunci atât dorința, cât și metode de eliberare de suferință sunt conștiința și mintea. Mintea necesită antrenament și transformare prin introspecție și analiză pentru ca viziunea celui care o înțelege să poată fi schimbăță, spre exemplu, pentru a înțelege natura suferinței, trebuie să înțeleagă potențialele cauze, cele mai importante fiind atașamentul și dorința, ambele își au rădăcinile în ignoranță, ceea ce are să ducă la înțelegerea greșită asupra naturii realității, fenomenele și simțirile nu sunt, astfel, esențialmente pozitive sau negative, ci sunt percepțe prin această prismă. Mintea este transformată doar când poate fi antrenată a înțelege natura aparentă a lucrurilor, căci aceasta, în mod normal împarte, datorită ignoranței: fenomenele în extern și intern, creând impresia că ar fi independente, însă dacă perceptia ar fi de interdependență, la nivel metaforic nimic nu există, fenomenele și obiectele apar doar în ecuație cu alte fenomene și obiecte. Orice stare, trăire, obiect sau fenomen nu are o valoare strict pozitivă sau negativă, ci depind în funcție de cum sunt percepțe (caracteristicile dependenței), natura lor depinde de factorii cauzali, de componentă sau conștiință care stabilește desemnarea, acești factori aplicându-se atât subiectului, cât și obiectului, raportul dintre aceștia fiind, evident, unul de interdependență. Considerând natura iluzoriei a funcționării minții noastre, suferința este dependentă de felul în care o percepem (așa cum, spre exemplu chinul simțit de femeie în timpul nașterii este cumplit, însă rezultatul este o nouă viață). Un exemplu filosofic și foarte sugestiv găsim în Infernul lui Dante, astfel, când Dante și Virgilius vor să scape din iad nu fac altceva decât să coboare în mijlocul lui, în străfundul domniei Diavolului.

Filosoful german Friedrich Nietzsche are o abordare asemănătoare asupra rostului suferinței, însă acesta o glorifică și sanctifică, în același timp. În opinia sa, întuirea spre fericire este întrutotul condamnabilă, deoarece aceasta ar fi dovdă de superficialitate morală, suferința nu numai că ar fi binevenită, ci și necesară întru idealul cultivării excelenței umane, desăvârsirea omului superior. În acest sens, tortura morală este un pas de neocolit pentru cel care întește către înalt, după cum Nietzsche notase: "Disciplina suferinței, a unei mari suferințe - nu știți că doar această disciplină a creat toate îmbunătățirile omului până acum? Acea tensiune a sufletului în nefericire care îi cultivă puterea, îngrozirea față în față cu mare ruină, inventivitatea sa și curajul în îndurarea, perseverența, interpretarea și exploatarea suferinței, și tot ce i-a fost acordat de profunzime, secrete, măști, spirit și măreție - nu i-a fost acordat prin suferință, prin disciplina marii suferințe?". În concepția Nietzscheniană, suferința devine însăși calea de eliberare a spiritului, spre deosebire de, bunaoră, concepția buddhistă, unde suferința este cauza ce determină drumul către eliberare. Căci, pentru Nietzsche, suferința este asociată geniului creator, caracteristică omului superior, agonia, fie spirituală, intelectuală sau fizică, însoteste și glorifică opera, filosoful german însuși fiind convins de momentele sale de creație sub stăpânirea bolii, groazei și chinului interior ca fiind cele mai valoroase. Astfel, o formă a fericirii, dacă aşa o putem denumii, este atinsă prin desăvârsirea idealului de om superior, iar pentru atingerea acestui ideal trebuie să se schimbe suferința. Din acest punct de vedere, suferința este asemenei unei revelații, iar greutatea psihologică asociată în mod normal cu aceasta dispără: "Pentru acei oameni ce-mi trezesc vreun interes, le doresc suferință, dezolare, boală, le urez să fie malățiați prin mărsăvie, să treacă prin chinul profundului dispreț de sine, tortura neîncrederii și mizeria simță de cel învins", scrie Nietzsche cu referire la persoanele dragi lui. Însă greutățile vieții nu sunt suficiente pentru a depăși o stare actuală a realizării unei ființe, greutatea, într-o oarecare măsură, apare datorită contrastului dintre ideal, ca proiecție a potențialului viitor măreț, și prezent (stare actuală a individului, a calităților și potențialurilor sale), însă, în același timp, individul trebuie să cunoască felul de a răspunde pozitiv crizelor, ca, mai apoi, prin devoție și claritate față de ideal, să le poată fructifica, în caz contrar, dacă am interpreta suferința la nivel grosier, oricine ar trece prin-o perioadă dificilă devine, ca prin destin, superior stării sale anterioare, drama individului fiind doar un fel de test pe care toti îl trec, chiar dacă sunt absenți. Important este cum abordăm diferitele stări și momente, deoarece prin înfrângere putem cădea pradă melancoliilor și frustrărilor imposibilității de realizare individuală, ori putem folosi aceasta pentru construcția superioară, individul devenind mai puternic după o astfel de experiență, așa cum ură poate fi destructivă pentru că macină insul și determinând potențiale acțiuni atât în detrimentul său, cât și al celorlalți, sau poate fi dezvoltată pentru a crea ceva mai bun în raport cu ceea ce a determinat respectivul sentiment, furia, chiar și cea de sine, poate izvoră din grija, afecțiune sau nevoie, iar aceasta, dacă este bine percepță, duce la acțiune pozitivă (personală sau împărtășită). Nu atitudinea evazivă, ci una deterministă-constrictivă rezolvă problemele, cultivarea lor și nu fuga de ele. Pentru Nietzsche autoindulgența era eroarea supremă, de aceea el condamnă punctul creștin de vedere pentru care, conform Noului Testament, suferința nu este o problemă, ci un avantaj ("Fericiti cei săraci cu duhul, că a lor este împărtășia cerurilor" (Matei 5, 3)), Nietzsche consideră că această viziune aparent liniștită nu face decât să creeze un fals confort pentru că slăbește puterea lor de rezolvare, căci doar cei care abandonează superficialitatea și confortul pentru desăvârsirea deplină a omului superior ajung să respire aerul eliberator al emancipării morale, al împlinirii și creației pozitive. La nivel sarcastic, Nietzsche vorbește și de cei ce aleg să accepte o convingere a iluziei și confortului, numindu-i "oameni mici, rătăcioși, ce se ascund în păduri precum cerbii timizi" (spre contrastul hedonist amintit). El a fost și cel care ne-a lăsat adevărul absolut ajuns zicala de către origine și oricum: "Ceea ce nu ne omoară, ne face mai puternici."

În concepțiile moderne, conflictul interior și suferința nu este aproape niciodată urmărit și rezolvat, încercarea de înțelegere este secundară, pe când atentatele individului sunt cele de a le îngropa, de a fugii, material, cât și psihologic, el întește spre siguranță și certitudine, iar suferința, ca rol inițiatic și eliberator, este ocolită. Însă problema apare când, defapt, în încercarea de a evada, de teama de a suferii, deoarece aceasta dă frâu liber anxietății mult mai amplificate decât suferința însăși, mintea și conștiința (cât și individul, ca întreg) se complac într-o situație iluzorie de fericire, însă neproductivă, într-o conjunctură restrânsă. De cealaltă parte, suferința nu poate fi explicată prin cuvinte, nu poate fi verbalizată, deoarece aceasta nu creează un auspiciu, nu ne referim că verbalizarea ideii nu ar aduce vreun suport, însă verbalizarea în sine pregătește o conjunctură favorabilă înțelegерii, îmbrățișării și depășirii suferinței, ci cunoașterea de sine (și nu cunoașterea sinelui, fie el și interior!), căci aceasta este fructul înțelepciunii capabilă de realizare omul superior, creator, de a realiza impermanență și eliberarea. Ideea de creator nu se referă la cea a vreunui geniu în agonie ce-și realizează opera impresionantă, ci semnificație este mai adâncă, cea de a savârși atât interior cât și exterior (dacă mai este cazul să le separe). Suferința este evidentă, perceptia diferă. Prin cunoașterea de sine, individul are să descopere starea în care mintea este calmă, și nu adusă sau antrenată PENTRU a fi calmă (explicația apărține filosofului indian Jiddu Krishnamurti), antrenamentul la care s-a făcut trimisă în explicația Buddhistă și Nietzscheniană nu se referă la încercarea de a duce conștiința sau mintea spre o alta direcție, căci acest exercițiu ar fi la fel de iluzoriu, ci antrenată pentru a fi liberă și nu încăștată de propriile gânduri, creații și machinări. Prin acea libertate, al cărei principiu determinist este suferința, realitatea poate fi percepță fără obstrucțiiuni.

Perceputa a fi un exercitiu, un mod si o cale de cautare a vietii cu Dumnezeu, asceaza izvoraste din adancurile unui suflet tanjind de nostalgia frumusetii vietii paradisiace. O viata unde ne-am fi putut bucura de desfatarile raiului, o viata unde am fi auzit glasul dumnezeiesc, o viata aflata intre ascultare si neascultare fata de Creatorul tuturor celor vazute si nevazute, o viata pierduta din cauza intrebuintarii gresite a libertatii cu care ne-a fericit Binefăcatorul. Ce viata ! ... ce pierdere... pentru ce? Pentru neinteleapta alegere a saturarii stomacului , in locul bucuriilor duhovnicesti, si a desfatarii aratata ochilor trupesti, in locul frumusetii inteligibile.

Cei care constientizeaza imensa pierdere, se bucura de antidotul lasat de Dumnezeu creaturii Sale --- asceaza ---, o auto-educare indreptata spre "domesticirea" poftelor prin post, fapte de milostenie si rugaciune intr-o inima--lacas al iubirii si al roadelor ei. Odata "domesticite", aceste pofte nu ne vor mai birui, caci nu-L poftesc pe Dumnezeu aceia care au dobandit neschimbabilitatea in ele.

" Nedomesticirea " lor, biruinta lor asupra noastră, ne transforma din stapani in robi, in robii acelora ce ne stapanesc. Atat robii, cat si stapanii poftelor, vor ajunge prin calatoria in lume, intr-un loc dincolo de lume, unde poftele nu-si gasesc materia pentru a fi satisfacute. Pofta ,nesatisfacuta, chinueste. Acesta e iadul; chinul focului poftelor nesatisfacute. El arde, dar nu lumineaza; mistuie, dar nu consuma; chinueste, dar nu omoara. (dupa Sf. Tifon Zadonski) Pofta stapanita in aceasta lume nu va stapani in lumea cealalta.

Asceaza crestina, inteleasa prin post, fapte de milostenie si rugaciune, ne pregeste calea spre o viata fericita, mai presus de minte, ce nu poate fi descrisa cu o limba de tarana pentru o minte intinata de pacate.

De ce postul? Fiindca e legat direct de trup , dar nu numai de el.

Fiindca prin pofta trupului, am pierdut comunicarea harica cu Dumnezeu.

Fiindca atunci cand am poftit, am fost alungati din rai.

Fiindca din lacomia pantecelui izvorasc toate patimile.

Fiindca un neam de diavoli nuiese din noi decat prin post si rugaciune. (dupa Matei 17, 21)

De ce milostenia?

Fiindca este manifestarea faptica a iubirii avand o natura trupeasca si sufleteasca.

Fiindca fara ea, rugaciunea nu are rod. (dupa Sf. Ioan Gura de Aur)

Fiindca fara ea, cereri precum --- " Da, Doamne! ", " Miluieste-ma, Doamne! ", " Pazeste-ma, Doamne!"--- nu-si mai au rostul.

Fiindca mana ce da, nu va saraci. (dupa I. Tolmacev)

Fiindca , altfel, nu vom fi socotiti milostivi si nu vom avea parte de mila. (dupa Mat. 5, 7)

De ce rugaciunea?

Fiindca e legata de sufletul omului.

Fiindca e hrana si lumina sufletului. (dupa Sf. Ioan Gura de Aur)

Fiindca e primul dar al lui Dumnezeu, prin care le dobandim pe toate celelalte.

Fiindca e singurul mod de a vorbi cu Dumnezeu . (dupa Filaret, Mitropolitul Moscovei)

Haideti sa experimentam asceaza ca o pregustare a vietii cu Dumnezeu si nu ne vom plictisi niciodata!!!

prof. Cristian Lepus

Autoexigență

Exigența, ca un atribut al ființei umane, reprezintă un mod de a gândi serios, responsabil și bazat pe eficiență. De altfel, aceasta reprezintă o calitate situată diametral opus față de toleranță și indulgență.

A fi exigent înseamnă să pretinde multă grijă, strictețe și corectitudine de la alții în privința îndeplinirii unei datorii. Un om exigent, în sensul general, este un om pretențios, care își cunoaște bine scopurile și care știe ce dorește de la viață.

Astfel, o persoană autoexigentă este o persoană care manifestă exigentă față de sine, adică pretinde multă grijă și strictețe de la ea însăși în privința realizării datoriilor. Cu alte cuvinte, autoexigență este o chețiune de atitudine și reprezintă un mod de a crește eficiența și de a obține succesul.

În opinia mea, o persoană autoexigentă este o persoană care preferă să moară pentru ceva, decât să trăiască pentru nimic...

Eduard Szilaghi

X A

Imagini neîntelese

Am mai pierdut încă o clipă, încă o săptămână din anul acesta...degeaba.. te-am pierdut pe tine.

Acum tot ce a fost pare demult uitat și ascuns bine, acolo într-un cufăr peste care mai trece doar pisica ta Flafy.

Încerc să-mi aduc amintesc multe, dar parcă totul s-a întâmplat acum mult timp...tu, probabil, m-ai uitat, în timp ce eu mă chinui să pun cap la cap fiecare imagine ce îmi revine în minte pentru a afla întreaga poveste.

Încerc să ies din prăpastie unde m-ai aruncat, o prăpastie neagră, rece și fără speranță, aşa mi se pare. Apuc să mă prind de ceva, dar nu pot... sunt epuizată după o zi plină de încercări fără nici un rezultat, gândindu-mă că mâine va fi frumos și azi e o zi grea, o zi în care nu îmi merge tocmai bine, una din zilele acelea ploioase. Aș spune multe, dar nu știu cu ce să încep. Stau singură și îmi aduc aminte de multe lucruri frumoase care deși sunt supărată, mă fac să îmi descrețesc fruntea și să schițez un zâmbet în colțul gurii. Deodata, simt un fior inexplicabil, un fior pe care cu greu îl înțeleg și pe obrajii reci simt o lacrimă caldă ce îmi umezește genele...

Totul mi se părea fără rost, îmi spuneam cuvinte și vedeam imagini care mi se păreau cunoscute, dar nu știam de unde ... simteam că le trăisem pe propria piele, dar nu se legă nimic.

Dintr-o dată, aud o voce caldă ce mă strigă de două ori; deschid ochii și realizez că totul a fost un vis urât, într-o zi posomorâtă de toamnă. Dar părea asa de real, simteam totul cu atâta durere.. resimțită în piept mult timp.

Povestea lor...

Gheran Maria

Era la începutul unei toamne aurii, când, copacii îmbătrâniți își scuturau crengile împletite. Se făcuse un covor plin de frunze ruginii, măronii și aurii.

S-a întâmplat ca ei doi să se cunoască atunci când, pentru ea, viața era fără culoare. Nu erau lucruri văzute în alb sau roz, ci doar în negru cenușiu. Trecuse printr-o perioadă îndelungată, fără să simtă clipele... Momentele treceau pe lângă ea, fără să le simtă, fără să își dea seama... Pentru ea, timpul stătea în loc, însă totuși, timpul s-a împrăștiat ca norii, iar acum, își amintește râzând de acea perioadă.

Acum, ei sunt doi copii într-un întreg: nu pot unul fără celălalt. Așa cum timpul trecea și vremea se schimba, era și dragostea lor. Pe parcursul trecerii fiecarei fracțiuni de secundă, și iubirea lor creștea, intra tot mai adânc în sufletele lor.

Treceau secunde, minutele, orele și săptămânilor; treceau lunile de așteptare... Prima lor întâlnire o fost o surpriză care a marcat-o într-un mod bun. I-a rămas în suflet, i-a rămas întipărită clipa întâlnirii lor. A fost cel mai frumos cadou pe care l-a primit de Crăciun.

A venit și clipa, în care, el trebuia să plece, iar ea, ea a rămas suspendată între real și imagină, însă totul a trecut mai repede decât credea până să-l revadă iar și iar...

În prezent, ei sunt două pete de culoare, care împreună formează un amestec de iubire colorată în toate sensurile, cu bune, cu rele, ca orice adolescenți care plutesc printe norișori.

Aparent, pare simplu, însă în ciuda distanței care îi desparte fizic pentru o anumită perioadă de timp, Cătălin și Anca se iubesc indiferent de vorbele rele. Acești kilometri nu-i opresc pe ei, dimpotrivă, le dău mai mult curaj, mai multă putere de a merge înainte în fiecare zi, săptămână, lună, chiar dacă au mereu obstacole în calea lor.

E povestea lor, așa cum fiecare din noi este suspendat într-o etapă a vieții. Sunt ei, puri și simpli, însă sunt totodată două persoane complexe pe dinăuntrul lor.

Adam Alexandra
X- D

Prizonieri în propriul trup

Respiși de societate, umiliți și batjocorați, frustrați, plini de lacrimi, suferinzi. Aceștia sunt ei, prizonierii propriilor trupuri.

Mulți se gândesc cum e să fi închis în corpul tău, să fi invidios pe persoanele cu un fizic mai plăcut decât al tău.

"Dar când am reușit să ajung așa? Cand am ajuns un monstru?". Acestea sunt cele mai frecvente întrebări pe care aceste persoane și le adreseză. Întrebări fără răspuns, dar care provoacă rani adânci. Să te uiți în oglindă și să fi dezgustat de ceea ce vezi, e de-a dreptul îngrozitor.

Dar oare cand vor reuși ei să evadeze din propriile trupuri? Când va înceta chinul lor zilnic? Astă nu se va ști niciodată.

Și câte nopți nedormite, câte zile infometate, câte ore de chinuri și oboseală vor mai trebui să îndure acești "prizonieri"? Toate pentru a fi persoane "normale", însă, uneori ei simt că cedează, că lumea lor se prabușește, că au ajuns la capatul puterilor, dar nu trebuie să renunțe, trebuie să aibă răbdare pentru că nu se pot transforma în câteva clipe din persoane cu proporții depășite în persoane cu un trup de învidiat. În mintea lor însă trebuie să-și repete mereu "AM SĂ REUȘESC, POT S-Q-FAC!"

Metzger Christian Herbert X D

SPORT

Cu siguranță, toți iubitorii fotbalului din țară privim nostalgie în trecut cu gândul la Naționala de fotbal din România din '94 și la performanța acesteia. Generația de aur, cum a fost supranumită cea mai bună națională a României din toate timpurile, rămâne una dintre cele mai tari echipe din istorie, și alături de alte naționale face parte dintr-o ierarhie a naționalelor care n-au reușit să câștige celebrul trofeu „World Cup”, deși o meritau.

Puteam spune că drumul naționalei, spre acest Campionat Mondial, a început la Cardiff, unde am reușit să obținem calificare pentru acest mondial, datorită unui gol reușit de Raducioiu în ultimele minute.

Așadar, înaintea mondialului, numele Columbiei, echipa lui Valderama, cu care aveam să dăm piept în primul meci, era pe buzele tuturor, mai ales că trecuseră în calificări de Argentina mult mai celebrului Maradona, cu un categoric 5-0.

Însă cum în fotbal viitorologia este o știință a neroziei, la 18 iunie, România avea să învingă cu scorul de 3-1 favorita Cupei Mondiale, în fața a 70.000 de suporterii sud-americani, vioara întâi fiind, desigur, Hagi, care a reușit și un gol superb de la 40 de metri, reușind să înmărmurească întregul stadion, de la columbieni și români, mexicani și yankee, gazetari și oameni de ordine, fotoreporterii și polițiști, toți privind fără să respire, într-o liniște selenară, cum sfera de piele trimisă de Hagi se așează în vinclul din stânga porții nefericitului portar columbian.

Tot pe memorabilul stadion „Rose Bowl”, care se confundă cu cele mai înalte performanțe ale naționalei, am reușit să învingem și gazda SUA în grupe, urmând să întâlnim celebra Argentină care în urmă cu două ediții reușise să câștige „World Cup”. Chiar și fără Maradona, Argentina rămâne favorita întâlnirii, care în cele din urmă avea să se încheie cu un rezultat favorabil pentru noi, în special datorită „duelului” Hagi-Dumitrescu, care aveau să scoată din nou lumea în stradă. Tricouri galbene și alb-albastre se învălmășesc pe gazonul terenului îmbibat de sudore. Aveam să întâlnim Suedia în sferturile de finală, unde inconștiența României avea să-i coste pe tricolori, care urmau să piardă meciul la penalty-uri, după ce au fost egalați chiar și în superioritate numerică.

Aici avea să se încheie aventura tricolorilor din SUA. Dar totuși vom putea măcar egala vreodată această performanță? Ne vor condamna vreodată mercenarii din ziua de azi la o noapte alba aşa cum au facut-o Hagi și ai lui? Să sperăm că fotbalul românesc va prospera din nou cât de curând.

La începutul Campionatului European din acest an, 2010, găzduit de Norvegia și Danemarca, Naționala României a fost repartizată în Grupa A, alături de Spania, Danemarca și Serbia. Drumul tricolorelor a început cu meciul împotriva Spaniei, vicecampioana continentală, un meci dominat de ale noastre cap-coadă și câștigat cu scorul de 30-26. Așadar, fetele au reușit să facă primul pas cu dreptul în bătălia pentru medaliile europene. Însă la doar două zile distanță, avea să primim un duș rece printr-o înfrângere în cadrul aceleiași grupe, împotriva uneia dintre echipele găzdă, Danemarca. O înfrângere deloc severă, având în vedere că la pauză, selecționată României conducea pe tabela de marcat cu 1 gol, având să piardă, cu mult ghinion, care însă face parte din joc, la 3 goluri. Așadar, România era nevoită să câștige meciul împotriva Serbiei, pentru a se califica mai departe în grupa principală a Europenelor. În cele din urmă, victoria a fost obținută, chiar dacă nu atât de facil pe cât o arăta scorul meciului 40-28, și drumul spre medalii încă rămânea deschis pentru tricolorele noastre.

În grupa principală, România și-a asigurat calificarea în semifinalele C.E. prin primele 2 victorii împotriva Croației, iar mai apoi a Muntenegrului. În ultimul meci contra Rusiei, un meci care conta doar pentru palmares, antrenorul naționalei, Radu Voina a fost nevoie să-și odihnească cele mai importante jucătoare, lucrul acesta văzându-se și pe tabela de marcat, Rusia învingându-ne la 15 goluri, 20-35.

În semifinală, România a dat piept cu puternica selecționată a Suediei și se preconiza un meci interzis cardiacilor. Așa a și fost, dar din păcate cu un final trist pentru noi, fetele pierzând meciul cu scorul de 25-23, chiar dacă înainte cu 6 minute de final conduceam cu de 22-21 și speram la cea mai de preț medalie, cea de aur. Două greșeli au fost de ajuns pentru ca speranțele să ne fie spulberate.

Tot răul spre bine în cele din urmă, România câștigând finala mică împotriva Danemarcei aceeași selecționată care ne-a bătut în grupe, la doar 1 singur gol, 16-15 și aducând medalia a 3-a ca strălucire. Un meci cu nervii întinși la maxim, în care numeroase jucătoare au jucat cu rupturi musculare, o bătălie în care am reușit să învingem în special datorită Cristinei Neagu, care a fost premiată. La sfârșitul turneului cu premiile de cel mai bun inter stânga, golgheterul competiției cu 54 de goluri și reușind cele mai multe pase decisive din turneu, 36.

Un turneu cu bune și rele, terminat cu brio de fetele noastre, având în vedere accidentările din cadrul lotului.

Dan Oancia
XI D

STILUL ANILOR '60

Moda anilor '60 a marcat doua perioade distincte si complet opuse. La inceputul anilor '60, femeile continuaau sa adopte un stil sobru, conservator, inspirat de aparitiile elegante ale lui Jackie Kennedy. Incepand cu 1966, costumele clasice au fost inlocuite de rochii foarte scurte, palariile miciute de esarfe colorate, iar fustele clos sau creion de fuste mini. O rasturnare de situatie in adevaratul sens al cuvantului. Si nu am pus la socoteala influentele curentului hippie.

In perioada 1960-1966, stilul conservator era singurul dominant. Elementele definitorii ale stilului? Costume deux-pieces cu maneca trei sferturi, palarii miciute, manusi, fuste tip creion sau clos, posete plic, trenciuri evazate, rochii tip A ce nu descopereau genunchii, esarfe, ochelari supradimensionati, coliere la baza gatului.

Pana in a doua jumatate a anilor '60, eforturile de a elibera moda nu fusesera incununate cu succes. Desi fustele si rochii pareau a intra la apa pe an ce trece, multe magazine au refuzat sa comercializeze "produse vulgare". Si designerii pareau a se impotrivi. Coco Chanel a descris, revoltata, fusta mini ca fiind "cea mai absurdă arma folosita de femei pentru a cucerii barbatii".

Mary Quant a fost eroina revolutionara. Desi nu ea a inventat fustele mini, designerul cu siguranta le-a impus in moda. Magazinul sau de pe Kings Road, Chelsea a devenit unul dintre cele mai importante din Anglia. De altfel, intregul cartier a devenit la scurt timp, un fel de Mecca al modei anilor '60

Haine scurte de blana purtate cu rochii mini din jersey si dresuri mate negre, parul blond purtat scurt, accesori voluminoase: cercei candelabru, bratari late, ochelari de soare cu rame groase, sepci sau palarii cu boruri largi.

moda britanica este considerata ca fiind punctul de plecare a stilului mini- look-ul revolutionar al anilor '60. Sarafane mini purtate peste malete, curele late prinse in talie, sosete pana la genunchi sau dresuri groase cu model in carouri, incaltari cu talpa joasa sau platforma. De asemenea paltonul scurt din tartan este un element cheie al acestui stil

Accentul incepe sa cada de pe talie pe solduri... la propriu. Fustele nu mai pun in evidenta talia, ci par a se sprijini direct pe solduri. Pantalonii devin o piesa de imbracaminte potrivita si pentru femei, iar producatorii de dresuri se afla in impas. Sunt nevoiti sa produca o gama mai larga de modele astfel incat sa poata recupera terenul pierdut. Astfel apar primele dresuri colorate si cu modele mai putin cuminti. Artificialul incepe sa domine moda. Se poarta materiale sintetice, plastic si metalul numarandu-se printre "ingredientele" hainelor. Unghiile false, genele false in stilul Twiggy, machiajul puternic precum si perucile devin preferatele tinerilor. Blugii skinny promovati de Audrey Hepburn isi fac loc in dulapul fiecarei tinere fashioniste. Costumele de baie sunt influentate de un alt star de la Hollywood. Brigitte Bardot se face vinovata de popularitatea de care s-au bucurat bikini in acea perioada. Sex simbolul a influentat si coafurile anilor '60, impunand coafuri pline de volum, bucle mari si cocuri stucturate.

Dintre accesoriile preferate ale generatiei de atunci amintim: cizmele fara toc -ce par a se potrivi perfect curentului mini -, bandanele si palariile.

Culorile se impun si ele in moda. Combinatiile aparent nepotrivite creeaza acum mixuri originale, modele geometrice se tin scai de fustele si rochii scurte, iar bulinele devin omniprezente.

Daca nu intentionezi sa investesti foarte mult pentru a iti crea o tinuta in stilul anilor '60, iti poti completa garderoba cu o pereche de dresuri in culori electrizante sau cu un model mai neobisnuit. Poti alege esarfe pentru a iti pune in evidenta coafura. Sau poti sa achizitionezi o fusta mini cu talie joasa.

Adeptii iubirii libere sub soare si ai traiului in grupuri in mijlocul naturii au imprumutat vestimentatie din cultura folk, au utilizat culori puternice, stiluri bombastice si multe idei umile pe atunci cum ar fi jeansii, haine cat mai naturale sau facute de mana pentru a-si exprima nonconformismul si setea de libertate. Si-au spus povestea cu naturalete prin haine: dorinta lor de egalitate si diversitate sociala.

Stilul hippie pur cuprinde:

~ Parul lung si ravasit, aratand foarte natural.	~O floare in par sau o bentita in stil Indian.	~Fusta mini sau chiar micro, cu cizme apache.
~Fusta lunga si larga cu diverse aplicatii.	~Orice este permis a fi franjurat: de la piele intoarsa si jeansi pana la camasi cu broderii florale.	
~Sandale joase din piele, foarte comode si practice.	~Vesta din jeans, piele sau piele intoarsa.	~Curea lata din piele
~Lucrurile vopsite de mana	~Nelipsitul simbol al pacii, ca accesoriu fie el pandantiv, cercei, inel sau chiar imprimat pe un element din tinuta.	

Dupa cum vedeti, stilul hippie este unul din cele mai pure si simpliste stiluri ; este foarte usor de realizat o tinuta complet hippie pentru zilele cand o apreciem si ne bucuram din plin de libertate, mai ales in vestimentatie

STILUL ANILOR '70

Imbracaminte inspirata din moda anilor '70

Piese de vestimentare care lipseau din garderoba niciunei domnisoare in anii '70, sunt: topurile inflorate sau cu imprimeuri multicolore, camasile largi din materiale diafane care nu sunt mulate, ci urmeaza linia trupului. Fundele, gulerele suprapuse sunt si ele definitorii pentru stilul acelor ani. Pentru zilele mai reci, alegeau cardiganele, atat de usor de accesorizat si de integrat fie in tinute casual, fie in tinute smart casual. In ceea ce priveste pantalonii si jeansii, croiul consacrat al anilor '70 este cel cu talie inalta si cu cracul foarte larg sau evazat. Astfel, topurile erau purtate fie bagate in pataloni, fie cu colanti, pentru o tinuta eclectica.

Rochiile si fustele se inscriu si ele in trendurile anilor '70 - in carouri sau cu imprimeuri florale stilizate, cu pliuri si bineinteles cu talie inalta si buzunare. Lungimea variaza de la maxi, pana in pamant, la cele ce ajung pana deasupra genunchilor. Rochiile tricotate, erau accesorizate folosind curele subtiri,. In colectiile din anii '70, accentul cade pe feminitate, dar si pe comoditate.

STILUL ANILOR '80

80 poarta amprenta pop, caracterizata prin blugi stransi pe picior si jambiere colorate accesorizate cu parul pieptanat pe spate, dar si cu esarfe prinse in par. Anii '80 sunt considerati perioada exceselor de toate felurile: accesori mari, par urias, haine foarte colorate, aceasta este reteta elegantei. femei moderne imbrilate in rochii indraznete, cu accente metalice sau pastel, cu jachete care subliniaza linia corpului si curele cu aplicatii lucioase. fuste pana la genunchi din mai multe straturi de volane cu imprimeuri grafice.

Bluzele cu umerii supradimensionati, gecile din piele, tenesii purtati cu sosete sau blazerele largi.

Acest stil se potriveste persoanelor care vor sa atraga atentia, vor sa iasa in evidenta.

Machiajul anilor 80

Ochii sunt foarte bine conturati, cele mai populare culori fiind: rosu, albastru, galben, verde, mov sau culori "neon" Genele, cat mai lungi si mai voluminoase.Iar pentru buze erau folosite culori mate, puternice. Rosul este mai in-voga ca oricand.

Anii '90 au fost perioada cea mai ciudata din moda din cauza confuziei totale de a nu sti exact ce anume s-a purtat, un mister greu de intelese si descris.

Sa inseamne asta ca moda se intoarce cu doua decenii in urma sau acele vremuri reprezinta doar o nesecata sursa de inspiratie pentru desingnerii de astazi? Greu de spus.

Moda blugilor largi era foarte populara la inceputul anilor 90', dar astazi suntem in 2010. E timpul sa renunti la ei!,trebuie sa elimini pantalonii prea largi din garderoba. Sau macar sa porti curea. ricourile cu imprimeuri mari si colorate

Cele mai multe dintre femei considera ca cea mai grava greseala vestimentara a barbatilor este purtarea tricourilor cu imprimeuri mari si colorate.

O alta problema ar fi cea a blugilor prea stramti, barbatii care poarta blugi foarte stramti si colorati nu sunt pe placul femeilor. Evita acesti blugi daca nu vrei sa fi luat drept metrosexual sau gay.

Sa nu uitam de costume,la un eveniment sau o petrecere, un costum prea larg, care nu ti se potriveste, este cea mai proasta alegere.

Majoritatea hainelor din imagini aparțin firmei Zara.

Scurt istoric

Zara este un lant de magazine de îmbracaminte ce apartine grupului spaniol Inditex, grup care poseda de asemenea marcile Massimo Dutti si Bershka.

Zara este distribuitorul de haine care înregistreaza cele mai mari cresteri, cu 899 de magazine în 62 de tari si cu un nou magazin deschis la fiecare trei saptamâni.

Interviu cu Bobocii - 2010

1. Salut!

Miss Boboc: Buna ☺

Mister Boboc: Salutare!

2. În primul rând, felicitari din partea mea și a colectivului revistei "NOI" pentru câștigarea concursului. Cum te simți ca detinator al titlului de "Miss Boboc/Mister Boboc"?

Miss Boboc: Multumesc! Ma simt foarte bine și în același timp sunt mandra că m-au ales pe mine.

Mister Boboc: Multumesc, și eu va felicit pentru revistele voastre frumoase. Cum să ma simt, să simt la fel că și înainte, doar cu mai multe responsabilități!

3. Ce parere ai de organizarea Balului Bobocilor de anul acesta?

Miss Boboc: Pentru organizarea acestui bal s-a muncit foarte mult, iar rezultatele au fost extraordinare. Organizatorii au avut idei foarte bune și s-au chinuit foarte mult să ne invete și să iasa totul că mai bine.

Mister Boboc: Multumesc tuturor celor care s-au implicat pentru balul nostru. Din punctul meu de vedere a fost cel mai frumos bal de pana acum!

4. Dacă vrei să le spui ceva organizatorilor, alături de care ai fost zi de zi, timp de câteva săptămâni.

Miss Boboc: Sunteți cei mai tari și apreciez ajutorul acordat. Va doresc mult succes la examenele care urmează.

Mister Boboc: Organizatorii au fost foarte rabdatori cu noi și sper că și ei s-au distrat alături de noi și le doresc multă baftă la examene!

5. Cine/ce te-a determinat să participe?

Miss Boboc: Mi-am dorit să experimentez ceva nou și să ma distrez alături de colegi. Totodată am dorit să legă prietenii noii.

Mister Boboc: M-au determinat fostii participanți ai balului și alții amici de-a mei

6. Ai mai repetat aceasta experiență?

Miss Boboc: Cu foarte mare placere.

Mister Boboc: Dacă s-ar putea la fiecare sfârșit de săptămână ☺

7. Ai observat ceva schimbări în comportamentul prietenilor tăi după Balul Bobocilor?

Miss Boboc: Nu. Doar că am mai mulți prieteni.

Mister Boboc: Nu, prietenii mei au ramas aceeasi!

8. Ai vreun mesaj pentru urmatorii participanți ai balului?

Miss Boboc: Fetele să aibă incredere în ele caci fiecare persoană este frumoasa în felul ei. Iar baietii să fie cavaleri și atenți cu fetele.

Mister Boboc: Le urez multă baftă, și să fie seriosi în ceea ce fac!

9. Poti să te descrii în cîteva cuvinte?

Miss Boboc: Sunt sincera, optimista, vesela și imi place tot ce e frumos.

Mister Boboc: Sunt o persoană sociabilă și imi place să-mi trăiesc viața!

10. O ultima întrebare! Cum ti se pare viața de licean/liceana? E ce "visai" în clasa a VIII-a?

Miss Boboc: Viața de licean este foarte frumoasă (cateodata grea), cu acesti ani de liceu nu o să ne mai întâlnim niciodată și de aceea trebuie să profitam de ei din plin. Adolescenta este cea mai frumoasă perioadă din viața unui om.

Mister Boboc: Viața de licean este cea mai frumoasă parte din viața noastră. Ea este exact astăzi cum mi-au descris-o altii.

11. Ok Bobocule/Boboaco, multumesc pentru timpul acordat.

Miss Boboc: Să eu va multumesc, mi-a facut placere să stau de vorba cu voi.

Mister Boboc: Să eu va multumesc pentru interviul acordat!

12. Zbye ☺

Miss Boboc: Ceau ☺

Mister Boboc: Sanatate!

Ienciu Raul & Hegedus Oliver
XI A

20

Lucruri amuzante... farse... numiți-le cum vrei!

V-ați gândit vreodată să vă razbunați pe un prieten pentru că v-a făcut ceva, și nu găsiți cea mai eficientă metodă? Aceasta este doar o sugestie... Totul începe cam așa:

Deschideți Notepad și scrieți următoarele:

Shutdown -s -t 05

Sau

Shutdown -r -t 05

După ce ați scris acestea, salvați fișierul ca *.bat, unde * = numele dorit.

Un mic pont: dați fișierului un nume care să atragă victimă sau să o ia pe nepregătite, cum ar fi Internet Explo rer, Descarcați muzică gratis, etc... Nu în ultimul rând trebuie să vă ocupați de cum arată icoana acelui mic program. Dați click dreapta pe fișierul salvat, mergeți la meniu Proprieties, Costumize, apoi dați click pe butonul Change Icon. Alegeti din lista dată icoana dorită.

Poate vă gândiți... na, și ce face asta? Când victimă va rula micul program calculatorul li se va stinge (sau se va restarta în cazul celei de-a doua secvență) în aproximativ 5 secunde.

Nu vă temeți, această mică farsă nevinovată este inofensivă, în sensul că nu face niciun rău calculatorului... însă despre victimă... nu vă pot spune ce reacție va avea...

Pentru ceva puțin mai avansat, scrieți următoarele:

@echo off

Echo "mesaj" (Ex. Virus detectat!)

Ping localhost -n 05 >nul (îi spune calculatorului să facă o pauză de 5 secunde până să continue)

Echo "mesaj" (Ex. Vă rog așteptați până virusul este șters...)

Ping localhost -n 05 >nul (pauză 5 secunde...)

Și, ca efectul să fie mai șocant, adăugăm secvența de stingere a calculatoarelor:

Shutdown -s -t 00

-s vine de la stingere (shut down, iar -r de la restart), iar -t de la timpul până la efectuarea comenzi, urmat de un număr format din 2 cifre (00-99).

Desigur, sunt mai multe "prostioare" de făcut cu asemenea programele, dar hai să le păstrăm inofensive. Mai puțeti face următoarele:

-scrieți "start" de cât mai multeori după "@echo off" pentru a deschide multe ferestre easemănătoare;

-după "start" puteți adăuga adresa unui site web pentru a fi deschis în browser-ul implicit.

-incercați să combinați aceste 2 linii de cod: @echo off / start / start www.google.ro / start ...etc.

-pentru a repeta ceva scrieți așa: :A / echo (mesaj) / goto :A , astfel se va afișa, până la inchiderea programului, mesajul scris după echo, sau orice se află între ":A" și "goto :A";

Înca o dată, aceste mici programe nu fac nimic altceva în afară de a afișa niște mesaje, și, eventual, sa stingă sau restarteze calculatorul, nimic mai mult... în cel mai rău caz se blochează și se restartează de la sine. Nu în ultimul rând... NU ÎNCERCAȚI ACESTE PROGRAME PE CALCULATORUL PERSONAL!

Cernescu Florian XI A

Cate ceva despre astronomie

Steile cerului i-au fascinat pe oameni încă din vreurile preistorice. Civilizațiile antice au privit stelele și planetele pentru a prevedea schimbarea anotimpurilor, astfel fermierii aveau posibilitatea de a-și planifica activitățile agricole.

În urma cu 5000 de ani apar primele mențiuni despre astronomie având ca autori pe mesopotamieni, ei au realizat și primul calendar lunar. Ei au împărțit anul în 12 luni, fiecare lună având câte 29-30 de zile. Nedispunând de echipă-mental din zilele noastre, observarea cerului se făcea pe timp de noapte cu ochiul liber, de pe clădiri sau locuri înalte.

După o mie de ani au reușit să studieze schimbările anotimpurilor din constelațiile de pe cerul nopții, au și botezat câteva, cum ar fi: Taurus, Leo și Scorpio.

Egiptenii au realizat primul calendar solar în mileniul III a.C., principalul motiv fiind faptul că Soarele era foarte important în religia lor. Piramidele lui Kheops construite în anul 2520 a.C., sunt amplasate după cele patru puncte cardinale.

Chinezii au dezvoltat în timpul dinastiei Chang, un calendar bazat atât pe fazele Soarelui cât și pe cele ale Lunii. Preoții aceleiași dinastii au inscripționat mărturii despre eclipsele solare și lunare pe carapace de broască testoasă și pe oase. Tot astronomii chinezi au înregistrat 283 de constelații cu un total de 1464 stele individuale.

Savanții greci au studiat și ei fenomenele astronomice, cum ar fi forma sferică a Pământului, distanța dintre Pământ și Soare și cea dintre Soare și Lună, măsurate de către Hipparchus, care a fost și inventatorul astrolabului folosit mai târziu de astronomii arabi. Eratostene din Alexandria a măsurat circumferința Terrei, ghidându-se după stele. Tot el a fost și cel care a folosit pentru prima dată termenul de geografie.

Cuvântul astronomie provine din două cuvinte grecești care înseamnă legile stelelor.

Ptolemeu, geograf și astronom egiptean, susținea teoria geocentrică, deși cunoștea teoria lui Aristarh din Samos, care era convins că Sistemul Solar era heliocentric. Din nefericire teoriile sale au fost acceptate abia 1800 de ani mai târziu. Timp în care nu s-au mai facut progrese în astronomie. În civilizația Maya din sudul Americii de Nord, au fost matematicieni și astronomi desăvârșiți. Aveau două calendare: unul de tip ritual, de 260 de zile, și un altul de tip solar care includea 18 luni și 20 de zile și o a 19-a lună cu 5 zile aducătoare de ghinion. Calendare se foloseau simultan.

La începutul Renasterii, Nicolaus Copernic a elaborat teoria heliocentrică a Sistemului Solar, carte sa nu a fost tipărita decât după moartea sa. Se temea de inchiziție. Copernic a susținut că Pământ și celelalte planete se mișcă pe orbite în jurul Soarelui. Teoria sa a fost susținută de către "martirul" științei - Galileo Galilei. Același savant, Galileo Galilei, a inventat și telescopul, permitând studierea mai detaliată a boltei cerești. Galileo a observat că suprafața lunii este muntoașă și a mai descoperit cele 4 luni ale lui Jupiter. Un alt savant Johannes Kepler a dezvoltat primul model realist al Sistemului Solar. Legile sale spun așa: Planetele se mișcă în orbite eliptice, cu cât planetele sunt mai aproape de Soare, cu atât se mișcă mai repede, și că pătratul perioadei mișcării de revoluție a fiecărei planete în jurul Soarelui este proporțională cu cubul distanței sale medii de la Soare. Kepler a formulat încă o teorie, cum că, Soarele exercită o forță de atracție asupra planetelor care le menține pe orbitele lor. Se crede că Isaac Newton și-a dezvoltat teoria gravitației pe baza acestor legi. În anul 1687, Isaac Newton a explicat legea gravitației, potrivit căreia fiecare corp din Univers este supus gravitației. Edmond Halley a descoperit mișcarea cometeelor pe o orbită eliptică. Cometa care îi poartă numele se întoarce la fiecare 76 de ani, oferind un spectacol fascinant pe cerul nopții. Cometa Halley urmează să treacă iar deasupra Pământului în anul 2061. În anul 1781 William Herschel descoperă planeta Uranus. Atât Thomas Wright cât și Immanuel Kant, ambii contemporani au explicat originea Universului prin legile științei naturale. Presupunea că fiecare galaxie are o formă circulară similară cu o grupare de stele în centru și aceeași rotație în jurul propriei axe, se referea la legile mișcării lui Newton. În anul 1798, astronomul Pierre Simon de Laplace a avansat teoria "găurilor negre". I-a părut greu să înțeleagă că o stea putea să existe cu o asemenea masă și densitate încât nici lumina să nu-i poată reziste atracției gravitaționale. Fizicianul și chimistul Ilya Prigogine a arătat că mersul timpului este reversibil: ca rezultat al schimbărilor nesimnificative, coincidențe, sistemele sunt prinse în turbulențe, unde poate avea loc crearea spontană a ordinii în anumite puncte de intersecție. Potrivit lui, viața umană și-ar avea originea în cursul istoriei, în asemenea puncte de bifurcație - crearea spontană a ordinii din dezordine. În 1846 este descoperită planeta Neptun. În 1908 se vorbea pentru prima oară despre stele gigant și pitice. Albert Einstein a fost unul dintre cei mai mari fizicieni ai lumii. Teoria care l-a făcut faimos este teoria relativității restrânsă. A fost considerată soluția care a revoluționat înțelegerea spațiului și a timpului. Rezumatul teoriei sale, „Totul este relativ”, nici macar Einstein însuși nu era de acord cu aceasta. El a preferat să spună că „Dumnezeu nu joacă zaruri!”. Teoria "Big Bang" susține că întreg Universul, adică materia, energia, spațiu și timp, toate s-au extins dintr-un punct primordial. În anul 1930 Clyde Tombaugh descoperă planeta Pluto. Cu un an înaintea declanșării celui de-al doilea război mondial, se detectează unde radio venind din spațiu. Werner von Braun a construit racheta, permitând călătoria în spațiu. Drept urmare, în anul 1969 pe data de 21 Iulie, Apollo 11 a aselenizat pe Lună. În 1957 a fost lansat primul satelit în spațiu „Sputnik Zelmi”, „calatorul lumii”. A fost urmat de Sputnik 2, la bord aflat în spațiu.

Gambra Michel XI D

Glume

1. Pe scările blocului, Ițic se lovește de un vecin care se uită cruciș:

- De ce nu te uiți pe unde mergi?

La care Ițic spune indignat:

- Da tu de ce nu mărgi pe unde te uiți?

2. Azi noapte nu puteam deloc să închid ochii. N-aveam somn și pace! Si mi-am amintit de metoda număratul oilor.

-Si a tinut?

- Era căt pe ce . Dar când am constatat că îmi lipsesc două, n-am mai închis un ochi toată noaptea!

3. Merg trei la un examen. Unu' deștept, unu' nu prea cu minte, și unu' prost.

Intră deșteptu'; după un timp, iese. Ceilalți îl întreabă cum a fost.

-Ca de la profesor la profesor.

Intră al doilea; după aceea, iese. Ceilalți îl întreabă cum a fost.

-Ca de la elev la profesor.

Intră prostu'; la scurt timp, iese. Ceilalți îl întreabă cum a fost.

-Ca de la preot la preot.

-Cum aşa?

-Păi, când punea el întrebările, eu îmi ficeam cruce, iar când eu dădeam răspunsurile, el își făcea cruce.

4. ATENȚIE! A apărut un nou virus! Virusul taliban! Cunoscută fiind sărăcia resurselor IT ale țării noastre, acest virus este manual. De aceea te rog să-l transmiți tuturor prietenilor tăi care au adresa de e-mail și totodată să-ți stergi singur toate fișierele de pe hardul tău. Mulțumesc, Abdullah, Hackerul Taliban!

5. Anunț important într-un oficios: O furnică a accidentat un elefant care trecea regulamentar pe zebăr!

6. Se duce Fat Frumos sa omoare balaurul fioros. Ajunge la grota, paseste darz, apare balaurul cu două capete. Fat Frumos scoate sabia si i le taie. Imediat cresc alte 4 capete in loc. Fat Frumos le taie si pe aceastea si alte 8 capete rasar imediat. Le taie pe astea 8, cresc alte 16. Le taie si pe aceastea si deodata cresc 32. Muncestă Fat Frumos sa taie toate cele 32 de capete, pac! 64. Taie. Apoi 128. Taie. Apoi 256. Taie. Apoi brusc balaurul muri. De ce? Era un balaur pe 8 biti

7. "Pe langa plopii fara sot adesea am trecut." Puteam sa trec si printre ei da' nu mi-a dat prin gand...

8. Vine Ion de la școală. Merge la tatăl său și îi zice:

-Am luat 4 la matematică... Tatăl îi dă o palmă.

A doua zi vine Ion supărat de la școală, și zice:

-Am luat 4 la fizică... Tatăl iar îi dă o palma.

A treia zi vine Ion de la școală foarte vesel. Intră în cameră și zice:

-Am luat 10 la muzică! Tatăl îi da două palme și zice: "După ce ieș 4 la matematică și fizică, îți mai arde de sănătă?"

Revista "Noi" a fost publicată datorită sprijinului material accordat de către Conducerea orașului (Primăria și Consiliul local-Sânnicolau-Mare) fapt pentru care aducem mulțumiri speciale domnului primar: Dănuț Groza, domnului vice-primar: Manuel Farca, domnului consilier pe probleme de educație: Radu Asaftei, precum și tuturor domnilor consilieri care, ne-au dat posibilitatea să existăm în continuare; de asemenea multumim tipografiei Verosim, Sânnicolau-Mare. Mulțumim, totodată, Conducerii Liceului Teoretic "Ioan Jebelean" Sânnicolau-Mare (doamnei director: prof. Ana Poelincă, Consiliului de administrație al școlii, Asociația Parintilor Elevilor și d-nei prof. ing. Daniela Bociat, precum și tuturor dascălilor noștri) pentru înțelegere și încurajare.

Profesor coordonator: Ramona Lungu

Profesori îndrumatori: Dana Jebelean și Cristian Lepuș;

Elevi:

Redactor-șef: Cristian Bobocea (cls a XI-a)

Redactori adjuncți: Alexandra Crăciun, Sabina Tamazlicariu (cls a X-a), Mihaela Stănilă (cls a XI-a);

Tehnoredactare și grafică: Carmin Cernescu și Cosmin Oargă (cls a XI-a);

Fotografie coperta: Mihaela Ilin (cls a X-a);

+

Colegiul de redacție: Alexandra Adam, Ana-Maria Vass, Veronica Bach, Maria Gheran, Cristian Metzger, Diana Grigoraș (cls a X-a), Daniela Bistra, Adina Vieriu-Zlei, Iulia Lipovan, Anca Turnea, Alina Pinti, Țermure Sergiu, Cristina Grămadă, Tița Ionela și Michel Gamba (cls a XI-a).

Colaboratori: Ghiță Petruș, Alina Maduța, prof. Cristian Lepuș, Ioan Luca Kovacs, Sabina Daniela Tamazlicariu, Diana Grigoraș, Cristian Bobocea, Loredana Monenciu, Alexandra Crăciun, Bianca Roxana Natarăș, Cristian Vătavu, Anca Mirciov, Georgiana Solovăstru, Cristina Pop, Simona Pal, Mihaela Stănilă, Eduard Szilaghi, Gheran Maria, Adam Alexandra, Metzger Cristian, Dan Oancia, Turnea Anca, Daniela Bistra, Sergiu Țermure, Scridon Manu, Raul Ienciu, Oliver Hegedus, Michel Gamba, Florian Cernescu.

Aducem mulțumirile noastre întregului ex-colegiu de redacție (cls XII A și fosta XII D), precum și recunoștință deosebită foștilor colaboratori Paula Ciocani, Timeea Bobernac și Loredana Monenciu, care au ramas, însă, printre noi întru simțire și dedicație.

Gânduri și sentimente de prețuire tuturor celor ce ne-au format, vegheat și mentorat prin spirit, gând și cuvânt, acum și de-a lungul anilor.

Din legile lui Murphy:

1. Pentru a fi popular, dă-le oamenilor vești bune despre obiceiurile lor proaste.

2. În orice bază de date, cele care par evident corecte vor conține erori.

3. Este firesc pentru o virgulă zecimală să fie așezată greșit.

4. O eroare care se poate strecura într-un calcul se va strecă acolo și astfel încât să aducă cel mai mare prejudiciu întregului calcul.

5. Dacă un experiment reușește din prima, înseamnă că ceva nu ai făcut bine.

6. Tehnologia este dominată de două feluri de oameni: cei care înțeleg ceea ce nu conduc și cei care conduc ceea ce nu înțeleg.

7. Substanțele necesare pentru experimentul de ieri trebuie comandate nu mai tîrziu de mîine la prînz.

E-mail: office@revista-noi.com
redactia@revista-noi.com
Web: www.revista-noi.com

Telefon: 0256-373 471
FAX: 0256-372 465
ISSN: 1842-726x